



Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Červen 2022

Ročník 3, číslo 20

**Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec!
My jsme hlína, tys náš tvůrce,
a my všichni jsme dílo tvých rukou.
Nebuď už tak rozlícen, Hospodine,
naši nepravost už nikdy nepřipomínej.
Prosíme, hled', všichni jsme tvůj lid.
(Iz 64,7-8)**

OBSAH

Utěšitel a útěcha Charles Spurgeon	3
Království není pro zbabělce.....	4
Otče náš – naše synovství Alois Adlof	7
Podíl lidu Božího Jan Karafiát	9
Dílo Boží dobroty (Tt 3,5a).....	14
Šídlem propíchnuté ucho Charles Spurgeon ...	17
Milosrdný Bůh (Gn 1–50).....	34
Ježíšovy pokyny – proč je poslouchat a plnit? Tomáš Ondris	45
Otevřený dopis vedoucích FBC církvím ve Spojeném království	51

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022

UTĚŠITEL A ÚTĚCHA

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Tento věk je zvláštním obdobím Ducha svatého, v němž nás Ježíš povzbuzuje nikoli svou osobní přítomností, jak bude činit později, nýbrž přebýváním a nepřetržitou přítomností Ducha svatého, který je stále Utěшитelem církve. Jeho úkolem je utěšovat srdce Božího lidu. On usvědčuje z hříchu. Osvěcuje a poučuje, ale přesto hlavní část jeho práce spočívá v tom, že rozradostňuje srdce obnovených, utvrzuje slabé a pozvedá všechny skloněné. Činí tak tím, že jim zjevuje Ježíše. Duch svatý utěšuje, ale útěchou je Kristus.



KRÁLOVSTVÍ NENÍ PRO ZBABĚLCE

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Každý rok v červnu, když si pohané v naší zemi připomínají letní slunovrat, si křesťané připomínají tragickou popravu sedmadvaceti českých pánů na Staroměstském náměstí. Před rokem jsme si připomínali čtyřsté výročí této události, a to v poměrech, které v mnoha ohledech mohly evokovat ledacos z toho, co se dělo ve dvacátých letech sedmnáctého století. Stát převzal kontrolu nad životem jednotlivců i církví a určil, jak má být uctíván Bůh (beze zpěvu, bez fyzické přítomnosti ctitelů Boha, bez fyzického kontaktu těch, kteří vyznávají, že se milují Kristovou láskou atd.), stát určil, co znamená láska k bližnímu (nenavštěvovat nemocné, izolovat bezmocné, odvrátit, resp. zahalit svou tvář před svým bližním atd.). Podobný tlak ze strany státu, resp. panovníka, tehdy spojeného s římskou církví vnímali také ti, kdo položili své životy onoho osudného dne před staroměstskou radnicí.

Nikdo z nich nebyl odsouzen kvůli kázání evangelia, nikomu z nich nebylo zakázáno kázat evangelium, nikdo z nich nebyl odsouzen z nějakého náboženského důvodu – obvinění, která proti nim byla vznesena, byla ryze světská – vlastizrada, vzpoura proti panovníkovi atd. Přesto všichni svorně vyznávali, že pokládají svůj život pro to, co jim vydobyl Pán Ježíš Kristus a čeho nejsou ochotni se vzdát. Jejich poslední hodiny života zachytil kněz Jan Rosacius Hořovský, který podstatnou část z nich doprovázel až ke katovskému lešení (pokud jste nečetli jeho knihu, která nově vyšla v upravené podobě pod názvem *Poprava českých pánů*, vřele vám ji doporučuji). To, co tyto muže spojovalo, byla odvaha, se kterou čelili jak ztrátě hrdla, tak také ztrátě všeho ostatního, co měli – jejich majetky byly zkonfiskovány, jejich rodiny – pokud se nezřekly víry v Krista podle evangelia – musely odejít do vyhnanství,

jejich jména měla být vymazána z paměti českého národa. Ale oni s odvahou pohlédli smrti do tváře a pokojně odevzdali své životy do Božích rukou. Zemřeli ve víře a dosvědčili pravdivost Božího slova, že zbabělci nevstoupí do Božího království, ale najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra (Zj 21,8).

Boží slovo je nekompromisní a popisuje ty, kdo nebudou mít účast na slavné budoucnosti Božího lidu: zbabělci, kteří se bojí o svou pověst před druhými lidmi, nebo o svůj život, pro které je něco důležitější než Boží Syn. Pamatujete na ta slova našeho Pána - kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde. Ale v novém Jeruzalémě nebudou žádní zbabělci. Budou zde jenom ti, kdo byli odvážní ve víře. Nikoliv silní, ale odvážní. Odvážný je ten, kdo nezapře Pána Ježíše Krista, kdo se neodvrátí od pravdy, spravedlnosti a práva, kdo neodvrátí hlavu na druhou stranu, když se před jeho očima páchá zlo. Nemusí být ani nejsilnější ve víře, nemusí být ani vzdělaný, dokonce může být slabý a nejistý – ale co mu nebude chybět, bude věrnost a spoléhání na Pána. Bude věrný Bohu a jeho Slovu, bude oddaný Kristu víc než okolnímu světu. Nenechá se zastrašit hrozbami, místo toho půjde dál za Pánem Ježíšem Kristem. Jeho srdce bude naplněno láskou k Pánu, proto bude moci ve víře v něj přemáhat svět.

Zdá se, že tohle je něco, co se nejpozději v posledních dvou letech vytratilo ze životů křesťanů, a to nejenom v naší zemi, ale po celém světě. Nejdůležitějším znakem křesťanů se stala poslušnost světské vládě. Jako kdyby nikdy neslyšeli slova, která Bůh řekl Jozuovi – zaposlouchejte se do těch slov a všimněte si, jak silná je zde výzva k odvaze, která staví na Božím slově:

*Buď rozhodný a **udatný**, neboť ty rozdělíš tomuto lidu zemi v dědictví, jak jsem se přísežně zavázal jejich otcům, že jim ji dám. Jen buď rozhodný a **velmi udatný**, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno.*

*Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, **neměj strach a neděs se**, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš? (Joz 1,6–9)*

Jozue byl jedním z dvanácti zvěděů, které Mojžíš vyslal do Kenaánu, aby zemi prozkoumali. Měli být odvážní (Nu 13,20), ale kromě Jozua a Káleba nebyli. Strach z obyvatel země je zaslepil, takže svým bratřím „pomluvami zhaněli zemi“, kterou prozkoumali, takže se lid vzbouřil proti Mojžíšovi a Áronovi a reptali proti Bohu. Jejich zbabělost je dovedla k nevěře, vzpouře, k modlářství, nelíbili se Bohu a „poušť byla poseta jejich mrtvými těly“ (1K 10,5). Žádný zbabělec nevešel do zaslíbené země, pouze Káleb a Jozue, kteří jednali statečně. Žádný zbabělec nevejde do Božího království.

V závěru tohoto čísla Soli Deo Gloria je výzva, kterou sepsali věrní křesťané ve Spojeném království. Stojí za ní mimo jiné i v naší zemi známý Tim Conway, kazatel baptistického sboru v Manchesteru, nebo čtyřiaosmdesátiletý welšský baptistický kazatel na odpočinku Geoff Thomas. Je to výzva k odvážnému následování Pána Ježíše Krista, výzva k upřednostnění jeho Slova před slovem úřadů, je to výzva, kterou potřebují slyšet církve jak ve Velké Británii, tak i v naší zemi. Kéž se Pán nad námi smiluje a dá nám odvahu, abychom byli shledáni věrnými, a zbabělými a tedy nevěrnými, abychom byli ochotní jednat podle jeho vůle a ne se schovávat za vůli tohoto světa.

Modlím se za to, aby vám také toto číslo časopisu pomohlo růst v milosti a v poznání Pána Ježíše Krista, aby vaše srdce zahořela láskou k němu samotnému a touhou po hlubším zakotvení v jeho Slově.



OTČE NÁŠ – NAŠE SYNOVSTVÍ

Alois Adlof

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Kdo že smí nazývat Boha svým Otcem? Ten, kdo je učedníkem Pána Ježíše, jak apoštol Pavel říká v Římanům 8,14: „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.“ Ti mají Ducha synovství, který jim dává to slastné zvolání: Otče!

Co je synovství? Synovství je poměr, který vyžaduje lásku, očekává podporu, trpělivost. Je to poměr, kde dítě hledá pomoc a lásku u rodičů, od nichž má svůj původ, a kde rádo ukládá svou zemdlenou hlavu na matčino srdce, kde něžně vine své ruce kolem otcovy šíje, a v jeho náručí se cítí spokojené a bezpečné. Ví, že u svých rodičů vždy najde pochopení, ví, že když už je uštván světem, a každý skrývá svou tvář před jeho skleslostí – dítě ví, že otcovské srdce, i když je trpce zkoušené, pro mne ještě bije, že ještě žije matka, které svého syna políbí a přijme.

Přátelé, to je zase obraz našeho postavení k nebeskému Otcovi. Jemu máme důvěřovat, ale nekonečně více, jej máme milovat, ale z celého srdce, a v každý čas se k němu smíme vrátit v té blahé jistotě, že nás neodmítne. Mnohý však se hlásí k Bohu jakožto k svému Otcovi a klame se, neboť není jeho syn. Jak se pozná syn? Syn se musí podobat Otcovi. Nemusí být zrovna jako otec, ale musí mu být podobný. Proto každý, kdo volá Otče v pravdě, má známky podoby Boží.

O této podobě mluví také Spasitel v kázání na hoře (Mt 5,44–48). První známka Božího dítěte je láska; neboť Bůh je láska. Spasitel klade důraz na lásku k těm, kdož nás nemilují a nenávidí nás... „abyste byli syny nebeského Otce.“ A i dál mluví o této lásce, když říká: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Jiná známka je obecenství s ním (1J 1,3). Jako děti s ním máme mít vztah, chodit v světle, jako on je v světle. V tomto obecenství s ním

se naučíme vši podobnosti s ním. Neboť když spatřujeme slávu Páně v obecenství s Pánem, jsme proměňováni v týž obraz od slávy v slávu, a to od Ducha Páně (2K 3,18). Jaký, vy Boží děti, máte vztah s Otcem? Podle toho, jaký máme vztah s Otcem, se učíme, podle toho se mu stáváme podobnými. Jak pilně se od něho učíme, podle toho odpouštíme (Mt 6,14–15), podle toho vyznáváme Pána (Mt 10,32–33), jsme milosrdní (Lk 6,36). Jak to s námi vypadá? Jsme podobni svému Otcovi? Jsme podobni Pánu Ježíši?

Ve Zjevení Jana 14,1 stojí, že Jan viděl vyvolené mající jméno Otcovo na svých čelech. To znamená, že bylo znát, že Bůh byl jejich Otec, a bylo na nich znát, že jsou jeho děti. Totéž praví Pán Ježíš: „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otcovi v nebesích.“ Bratři, je na nás znát, že jsme děti Boží? Jsou naše skutky tak dobré, že lidé chválí našeho Otce? Když hoch se chová slušně, hned se ptáme, čím je? A tak nás má označovat naše chování před lidmi, aby hned zpozorovali, že náš Otec je dobrotivý, láskyplný, požehnaný Bůh.

Voláme-li Otče náš k Bohu, nedělejme mu hanbu svou nevěrou, když ho o něco prosíme a přitom pochybujeme, že nám to dá. Nedělejme mu hanbu svým bídným životem. Buďme mu podobnější a podobnější, za což se též Spasitel modlil: „Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni. ... aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás ... Posvět je pravdou“ (J 17,19.21.17).

Známkou dětí je také to, že dobře mluví o rodičích. Otec každého hodného dítěte je ten nejlepší a matka ta nejhodnější. To je také známkou Božích dětí, že zvěstují jeho ctnosti (1Pt 2,9). Bůh je náš Otec, a proto každému zvěstujeme jeho milost, jeho lásku, jeho dobrotu.

Otče náš, my jsme tvoje děti, dej, ať chodíme s tebou a učíme se od tebe a zvěstujeme tvou lásku!



PODÍL LIDU BOŽÍHO

Jan Karafiát

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život. ... Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu. (Ž 17,14–15)

My všichni, milí přátelé v Kristu, napořád po tom toužíme a teskníme, abychom byli nasyceni. A že to tak je, to jsme si nevymysleli my. Když je tu hlad a touha, to si vymyslel ten, který nás stvořil. A teď ta radostná novina: Není takového hladu, který by nemohl být nasycen. Ale když dojdete nasycení, mnozí z vás řeknete: My jsme dlouho bloudili. Vždycky jsme si mysleli, že hlad je jen jeden a nasycení jen jedno, ale z textu vidím, že je dvojitý hlad a dvojitý nasycení. Pohleďte, prosím, do verše třináctého a čtrnáctého: „Povstaň, Hospodine, předejdi jej, sraz ho! Kéž mi dá tvůj meč vyváznout z moci svévolníka a tvá ruka, Hospodine, z moci lidí, lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život. Ty jim ze svých zásob plníš břicho, sytí se i synové a zbytek nechávají nemluvnatům.“ To první pokolení má dosti a hojně zbude pro druhé pokolení a zámožné je i to třetí pokolení. Oni mají to své, ale tady je ještě jiné nasycení: „Až procitnu, budu se sytit tvým zjevem.“ Ó, to je něco jiného. A teď ti, kteří mají to své v tomto životě, si hledí toho svého a já jim to budu přichvalovat! Nuž, abych si já hleděl toho svého!

To je obsah toho, co chci předkládat ke společnému vzdělání a dělím vše na čtyři části, abyste mohli opakovat sobě i jiným.

To první mně zní takto:

I. Přirozený člověk hledá přirozené nasycení

Ten přirozený člověk hledá nasycení, ale jen přirozené nasycení a to je jeho oddíl (KRAL), my bychom dnes řekli: podíl. Přejme mu to, ať to má. Všichni bez rozdílu toužíme po nasycení. Proč? Protože

nás Pán Bůh takto stvořil. Když tu je hlad, tak se domáhám chleba. Když si slušně hledím své živnosti, to je velice vzácná věc před očima Božíma, ale jak já, tak ty a ten můj soused: Ne, abych mu překážel, nýbrž abych mu napomáhal! Všecky zdravé zásady soužití musím respektovat. Co vám, to mně, co mně, to vám. Když mluvím o chlebu, kterého se máš domáhat, nemyslím pouze na ten vezdejší chléb, nýbrž na všechno to, co potřebuješ. To nejslušnější opatření, oděv a zdravý příbytek a jistý blahobyť. Vy přirození lidé, to je váš oddíl! Když rozumíte hudbě, máte daleko lepší život, než ti, kteří hudbě nerozumí. A každý potřebuje vědu, abyste vypátrali, co se přirozeně dá vypátrat. Toho si hleďte, to je váš podíl. Tak to Pán Bůh vymyslel. Když skřivan letí do oblak a plným hrdlem vylévá svou chválu, to znamená: „Já jsem došel svého podílu.“ Když se tam ta ryba prohání a několikrát za sebou i vymrští, ta nemá ryba mluvit: Já jsem došla svého podílu. Ten červ je celý šťastný v tom svém prachu. Co potřebuje? Svůj prach. Přejte mu to, to je jeho podíl.

Ale co patří tobě? Mnohem vzácnější přirozené věci. Usilujte o to, co se dá z toho udělat nejlepšího. Přirozený člověk touží po nasycení, ale jen po přirozeném nasycení. To je jeho všechno.

II. Ale to není všechno

Mnoho je těch, kterým to je všechno a znamená všechno, ale není to všechno. A co je víc? To, že ten, který to vymyslel, zakročí ještě svou rukou. Co se stane? Stane se div. Co pak se dějí divy? Pokud nevidíte, že je zde ten předivný, pak se budete divům divit, ale když poznáte, že tu je, pak se divům nedivíte. Jeden div se stále děje, totiž, že zde osobně stále zakročuje. Jaký div? Vy to jinak jmenujete. Vy řeknete, že pošle svého svatého Ducha. A co se stane? To je jeho přímé zakročení. Kdo je Duch svatý? To je On, jak dalece se tebe dotýká. Když se mne dotkne, tu se mi začnou otvírat oči a tu vidím, že to přirozené nasycení není všechno. Zde je nad to něco mnohem vyššího: Zde je ten nebeský Pán, který to všechno vymyslel a zde jsou ty jeho svaté, svaté věci duchovní, takové, jaký je On. Zde je obecnství se živým Bohem! To začínám chápat tehdy, když se mne dotýká, ale dříve ne.

Kdo vám vyloží, že na světě je něco víc, než co jste dosud hledali? To vám nevyloží žádný kazatel, žádný profesor. Jak dlouho se bude červ v prachu plazit a kdy konečně pozná, že je na světě něco lepšího než prach? Věčně věků se bude plazit v tom svém prachu! Skřivan nikdy nebude mít tušení, že je tu něco lepšího než v čem až doposud žil. Proč? Protože on na to není, ale vy na to jste. S vámi by se mohla stát změna. Když se nebeský Pán dotýká vašeho svědomí, vidíme, že tu je něco víc. To nejsou žádné smyšlenky. To jsou reality. Co vidím? Tu začíná můj hřích. Jak by začal můj hřích? Vždyť tu byl vždycky! Ano, ale já začínám teprve rozumět, že tu hřích je, vidím, že nejsem duchovní, že je všechno tělesné. Já nejsem takové tělo, jaké bych měl být; se mnou to není tak, abych já začal mít touhu po vzácných duchovních věcech. Ale když Duch svatý o vás zavádí, vy vidíte, že jsou tu duchovní věci, ale já k nim nemám chuť, ale nechut'. Duch žádá proti tělu a tělo proti Duchu. Tak to vymyslel. Když jste tělesní lidé, máte svůj podíl. Otevřete si, prosím, Žalm 104,14: „Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci ... Hospodinovy stromy se sytí vláhou, libanónské cedry, které on zasadil.“ Každý tvor na zemi se raduje z Boží dobroty. Ale kde Duch svatý o někoho zavádí, každý začne úpět nad sebou: „Ach, já jsem uprostřed těch tělesných věcí, ale ono se to se mnou nemá tak, jako s tím tvorem. Ten se dovede chovat podle toho Božího řádu, ale já nedovedu!“ Ta laň, když se napila, lehne si a s radostí hledí na slunce, ale nic víc. Ale já ne tak, ty ne tak! Samé převrácení Božích zřízených řádů! Tu začíná hřích. Jaký pak hřích při červu, který všechno rozvrhá? Jaký pak hřích při světském, tělesném člověku? Ale když se Duch svatý dotýká našich srdcí, vy vidíte, že to není v pořádku, a ten podíl, který vás tak nasycoval, vás vícekrát nebude nasycovat. Tak se to má, když on začne konat svou milost. A nyní to třetí:

III. Poznání duchovního hladu

Když se vás takto dotýká, vy, kteří jste byli tak šťastní, stanete se tak nešťastní, že vás na světě již nic nenasytí. Proč to dělá? Jedině

kvůli tomu, aby vám připravil váš podíl, který si žalmista tak velice chválí. „Lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život. Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem.“ Mně padlo to nejlepší! Všechno, co je od Pána Boha, je vzácné. Nehaňte přirozenému člověku jeho podíl. To je vzácná věc. Vrhňte se do vědy a poznáte, že je to všechno převzácné. Světský hvězdář vám začne vykládat tak neobsáhlé věci Boží, že žasnete: To je dálka, to je těles, ta nekonečnost! Všechna má představivost je v koncích a máte vždycky chuť vrhnout se do prachu! A ono mu to jde na minutu! Tak vzdálená tělesa, tak dlouhé doby, a to těleso se neopozdí o minutu. Srovnávejte to s těmi umělými stroji! To vše jsou hračky proti tomu Božímu stroji. A všude samá Boží dobrota. Vy světší lidé, kteří v tom máte ten svůj podíl, vy nemáte příčiny si stěžovat na tento svůj podíl. Příroda je plna chvalozpěvu. To není žádný náрек.

Ale to nejvzácnější vám Pán Bůh nezjevil. Když se vás však dotýká, tak vám zjeví svou svatost. Tu je On. Svatý, svatý, svatý! Kdo to ví? Jen vy, kterých se dotýká. Jak byste mohli vidět světlo, když nevidíte temnotu? Ale kvůli tomu vás znepokojuje, aby vám zjevil sebe ve své předivné lásce. Ano, on je takový, že přirozený člověk to nechce ani slyšet. On, ten nekonečný a svatý, a vzal na sebe naše tělo. To není pro každého, pokud s vámi není zle! Ale když už voláte: Co si, počnu?, tu vás vede, aby vám dal sebe sama, abyste spatřovali ve spravedlnosti jeho tvář a byli nasyceni jeho obličejem. Ale jak? Jinak ne, než že krev Krista Ježíše, Syna Božího, očistuje vás od všelikého hříchu. Ta krev tu je a hříchů zahlazení. Jak se toho stanete účastní? Bez víry ne, ale věřícímu je všechno možné. Co je to víra? Kristus nikdy nevykládal, co je víra. To vykládal Pavel: „Víra je podstata věcí, v něž doufáme.“ Ten nebeský Pán to řekne jinak: „Já jsem ten vinný kmen a vy jste ratolesti.“ Všechno vzácné ovoce, které v něm bude, ukáže se i při vás. Jak se stanete ratolestí? To je jeho starost, ale když skrze víru přebývá ve vás, jak by tu nebyla jeho mysl a všechna ta jeho tvářnost? Jste takto předzřízeni, abyste byli připodobněni Božímu obrazu. Máte takové obecenství s ním, jaké s ním měl Henoch a Noe. Budete s ním chodit ve dne v noci, ať spíte nebo bdíte. To je váš svrchovaný

podíl. Když všechno odpustil a stal se mým Otcem, pak se obejdu beze všeho a beze všech. Jinak ale ne!

Tak tomu rozuměl. On vám připravuje to nejvzácnější, když vám ukáže, že váš světský podíl vám nestačí. A nyní to čtvrté:

IV. Můj podíl je na rozdání

Jak je to s tím mým podílem, zdali mně co zbývá a zdali z toho mají něco jiní? Když vám něco dal ten nebeský Pán, nikdy tomu nerozuměl tak, abyste to všechno podrželi jen pro sebe. Podívejte se do Joba 31,16–17: „Odmítl jsem nuzákovo přání, oči vdovy nechal hasnout v beznaději a sám pojídal své sousto, aniž z něho též sirotek jedl?“ Když on mi dal skývu chleba, nikdy tomu nerozuměl tak, abych ji jedl sám a nikdy nikdo z toho nic neměl. Jestli jsem nasycen jeho přízní a milostí, co z toho mají druzí? Sám nemohu z toho dát nic. To je marné úsilí. Ale jestliže on se smiluje nad námi tak, že mi duchovní věci kvetou, to se velmi podobá, že i vám něco padne. Jestli vám vaše duchovní věci krásně kvetou, není pochyby, že i vašim dětem něco vzácného padne. Kdy mně duchovní život kvete? Nikdy, když se připodobňuji tomuto světu. Vám nepokvetou duchovní věci, když si hledíte těch tělesných, přirozených věcí, i když nejsou hříchem. Nic přirozeného nenapomáhá mému duchovnímu životu.

To je to nejlepší, co mi Pán Bůh dal, abych já měl jej a chodil s ním jako Henoch, a přinášel jeho ovoce, ale jen tak, když jsem u něho. Jinde místo pro mne není. Lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život. Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem.“ Amen.

Kázáno 3. října 1909.



DÍLO BOŽÍ DOBROTY (Tt 3,5a)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování. (Tt 3,5)

Bůh nás zachránil ze svého slitování. Jeho dobrota a láska se projevily v jeho slitování. Bůh je milosrdný a na díle spasení to můžeme vidět naprosto dokonale. Člověk je vzbouřenec proti Bohu, je Bohu odporný, je neschopný jakéhokoliv dobrého činu (Tt 1,16), žije v nepřátelství proti Bohu i proti lidem, i proti své vlastní duši. Kdyby se Bůh rozhodl, že nezachrání žádného vzbouřence, bylo by to naprosto spravedlivé. Kdyby se Bůh rozhodl, že úplně všechny tyto vzpurníky a svévolníky do jednoho vyhladí z povrchu země, bylo by to správné rozhodnutí a byl by to projev Boží dobroty, protože co může být lepšího, než odstranit zlo. Přesto se Bůh rozhodl – a to je projev jeho slitování, že nespočetné zástupy těchto hříšníků z každého kmene, jazyka a národa zachrání a bude celou věčnost přebývat uprostřed nich. To je milosrdenství! V tom je také nesmírná sláva, moji milí.

Pavel znovu používá kontrast, aby nám ukázal Boží velikost a na ní také naší vlastní ubohost a zoufalství přirozeného člověka bez Krista. Na jedné straně stojí naše skutky a na druhé straně Boží slitování. Bůh nás nezachránil kvůli našim skutkům. Naše skutky, které jsou zde popsány, nejsou příčinou naší záchrany. Tou příčinou je Boží rozhodnutí smilovat se nad těmi, nad nimiž se Bůh smilovat chce. Dokonce se tady mluví o skutcích naší spravedlnosti, čemuž bychom mohli rozumět i tak, že tady mluví o skutcích, které křesťané dělají po svém obrácení. Nebo bychom tím

mohli rozumět skutky, které jsme před svým obrácením považovali za spravedlivé. Ale i ta nejdokonalejší lidská spravedlnost je skrz naskrz prosycená naším hříchem. Proto Písmo tak jasně prohlašuje:

Vždyť ze skutků zákona, nebude nikdo ospravedlněn. (Ga 2,16)

Žádná lidská snaha nemůže dovést hříšníka k ospravedlnění. I kdyby se člověk snažil sebevíc, jeho přirozenost je hříšná a to přidává ke každému jeho úsilí pachut' sebeospravedlnění, podtext vyvýšení sebe sama, touhu být jako Bůh, rozhodovat o dobrém a zlém. Člověk by chtěl dosáhnout spravedlnosti svými skutky a jeho představa je obvykle asi taková, že Bůh bude poměřovat to, co člověk udělal dobrého a co udělal špatného. Na jedné hromádce budou ty dobré věci – jako že se rozdělil o čokoládu nebo něco podobného a na druhé hromádce ty špatné – že se často nerozdělil o čokoládu a taky pár těch horších věcí, které nemá smysl ani jmenovat. A ještě na té hromádce těch dobrých věcí by mělo také být, že nikoho nezabil, neukradl miliony, jako jiní, a vůbec žil docela slušně. Ale to je úplně hloupá představa, která vychází ze srdce zatemnělého hříchem a z pokřivené mysli. Je to představa, která má své kořeny ve skutečnosti, že člověk chce být jako Bůh a chce sám rozhodovat o tom, co je dobré nebo špatné. Já mám nějakou představu o spravedlnosti, která na prvním místě vyhovuje především mně, a Bůh bude muset jednat podle této mé představy. Takové smýšlení je úplně stejné smýšlení, jako bylo smýšlení Adama a Evy v zahradě Edenu. Je to smýšlení zvrácených vzbouřenců, kteří si myslí, že si něco mohou zasloužit.

Copak nějaký dobrý skutek může nějak vyvážit cokoliv špatného, co jsme udělali? Když projedete autem na červenou, můžete to spravit tím, že příště pojedete na zelenou? Ne! Vždycky máte jezdit na zelenou. Se spasením je to podobné – nikdy nemůže být založené na dobrých skutcích. Žádná lidská spravedlnost není dostatečná na to, aby mohla uspokojit požadavky absolutně svatého Boha. Je to jako kdybyste chtěli přeskočit deset metrů vysokou zeď – možná, že kdybyste dřeli celý život, že by se vám to mohlo podařit. Problém je, že Božím požadavkem je absolutní spravedlnost, tedy nekonečně vysoká zeď. Takový požadavek

může naplnit jenom ten, kdo disponuje dokonalou spravedlností – a to je jenom Bůh sám. To je důvod, proč Kristus nemůže být nikým jiným, než samotným nekonečným Bohem. Proto se musel Bůh stát člověkem, aby byla uspokojena Boží spravedlnost a aby byla přinesena odpovídající – tedy nekonečná – cena za naši vzpouru proti svatému Bohu. Bůh se nad námi slitoval a jako oběť za hřích poslal svého Syna. To je projev Boží lásky a Božího milosrdenství. Petr napsal:

Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem. (1Pt 3,18)

Spravedlivý zaplatil za nespravedlivé. Zaplatil svým vlastním životem. Na kříži Golgoty zemřel, a tak usmířil Boží hněv, ale třetího dne vstal z mrtvých a žije. To je váš spasitel, křesťané! Pojdte ke Kristu, protože v něm nacházíme všechnu Boží dobrotu i všechno Boží slitování. V něm se Bůh slitoval nad ubohými pyšnými hříšníky a ze svého milosrdenství je zachránil.

Boží slovo v našem textu zdůrazňuje kontrast mezi námi a Bohem. Mezi naší snahou a Božím milosrdenstvím, mezi naší zkažeností a Boží dobrotou, mezi naším jednáním a Božím jednáním. Originální text tak trochu vypichuje skutky, které „my“ jsme konali a milosrdenství, které je „jeho“, Boží. Vidíme, že si nejenom nezasloužíme spasení, ale nemáme na něj ani žádný nárok a nemůžeme pro něj vůbec nic udělat. Bůh udělal všechno. Bůh se slitoval, Bůh poslal svého Syna, Bůh vybral dokonalého beránka před stvořením světa, Bůh zachraňuje! Spasení je od Boha.

Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. (Ř 9,16)

Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy, abychom byli jakoby první sklizní jeho stvoření. (Jk 1,18)

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Ř 8,28)

Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. (Ef 1,5–6)

Křesťané, oslavujte Boha za jeho milost, za jeho dobrotu, za jeho slitování, za jeho svrchované rozhodnutí zjevit svou milost i svou dobrotu a lásku zatvrzelým hříšníkům, duchovním mrtvolám, vzbouřencům a Božím nepřátelům. Kdykoliv přemýšlíme nad dílem spasení – a neměl by uplynout den, kdy bychom o tom nepřemýšleli – naše srdce by měla přetékat vděčností a chválou. Podívejte se na to, o jakém Bohu tady mluvíme. Podívejte se na jeho nádherné dílo spasení. Zamyslete se nad jeho slitováním, se kterým se k nám sklonil. Padněte v úžasu na kolena a vdávejte chválu tomuto Bohu.

A pokud vaše srdce nejsou naplněna vděčností, je to dost možná proto, že vám Bůh ještě neukázal svou dobrotu a lásku, že Ježíšova láska ještě nenaplnila váš život. Pokud je vaše srdce chladné a nevděčné, nečekejte na nic a prostě Boha, aby se nad vámi slitoval. Ano, je to jeho rozhodnutí, a záleží jenom na něm, nad kým slituje, ale současně každého člověka volá k tomu, aby ho hledal, aby v něj věřil, aby litoval svých hříchů a spoléhal se jenom na Boží milost. Boží slovo nás zve:

Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. (Mt 7,7–8)

Bůh, který nám říká, že se slituje, nad kým on sám chce, nás zároveň volá k tomu, abychom ho hledali, abychom ho prosili, abychom neodbytně tloukli, protože se nám chce dát nalézt, chce nás obdarovat, chce nám otevřít a v Kristu nám také otevírá dokonán přístup do věčného království. Proto vás i teď volám k tomu, abyste neváhali, nečekali, neodkládali to na později, ale volali k Bohu, tloukli, dokud vám neotevře a prosili ho tak dlouho, dokud neodpoví a nezjeví vám svou zachraňující milost.



ŠÍDLEM PROPÍCHNUTÉ UCHO

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Kázání č. 1174 kázané v den Páně 24. května 1874

Prohlásí-li otrok výslovně: „Zamiloval jsem si svého pána, svou ženu a syny, nechci odejít jako propuštěnec“, přivede ho ke dveřím nebo k veřejím [KRAL: přivede ho ... před soudce], probodne mu ucho šídlem a on zůstane provždy jeho otrokem. (Ex 21,5-6)

Otroctví, které existovalo mezi starověkými Židy, se velmi lišilo od toho, co tak pokrylo hanbou lidstvo v moderních dobách. A je třeba si pamatovat, že Mojžíš v žádném případě neustanovil otroctví. Zákony ohledně otroctví byly zamýšleny k jeho potlačení, vymezení do úzkých hranic a výslednému skončení. Bylo tomu podobně jako se zákonem rozvodu: Mojžíš vydal ten zákon, neboť věděl, jak hluboko je v lidech rozvod zakořeněný, takže nebylo možné ho zakázat. A tedy, jak nám říká Ježíš, Mojžíš pro tvrdost jejich srdcí dál trpěl jejich rozvody. A tak můžu říct, že pro tvrdost jejich srdcí dál strpěl, že si ponechávali druhé lidi v nucené službě, ale udělal zákony tak přísné, že tomu skoro úplně zamezil.

Mezi dalšími represivními opatřeními bylo tohle, že když otrok uprchl od svého pána, nikdo podle zákona nesměl napomáhat tomu, aby byl poslán zpět. S takovým zákonem jasně vidíme, že nikdo nemusel zůstat otrokem, protože mohl utéct, kdyby chtěl. Nikomu do toho nic nebylo – byl by to hřích pro *každého*, kdyby ho nutil vrátit se. Jestli tedy člověk může jít, kam chce, jeho otroctví se velmi liší od toho, co je stále prokletím v mnoha částech světa. Věc se měla tak, že nemajetní lidé, kteří nemohli zaplatit, byli zákonem nuceni dát se svým věřitelům do služeb na určitou dobu, jak tu čteme, na šest let.

Člověk, který se dopustil krádeže, místo aby byl za státní peníze poslán do vězení, byl pokutován sedmkrát; a když neměl peníze, byl donucen k službě, dokud se nevykoupil, což vůbec není neobhajitelným ustanovením. Myslím, že je v něm mnoho drsné spravedlnosti. Někdy, zvláště chudý člověk, sám prodal své služby na šest let, jak bylo předepsáno, nějakému bohatému člověku, který tak byl zavázán ho ubytovat, živit a šatit; vlastně je to ten samý systém jako v některých částech naší země, kde je člověk najat na jeden rok za stravu a plat.

Tak ten zákon tedy říkal, že jestli se někdo prodal do služby nebo byl kvůli své neschopnosti zaplatit prodán svému pánu, po šesti letech byl svobodný a mohl si jít, kam chtěl.

My to teď využijeme jako typ, jako obraz, abychom z toho měli, s Božím požehnáním, morální užitek. První použití je tohle. Lidé jsou podle přirozenosti otroci hříchu. Někteří jsou otroky opilství, někteří chtíče, někteří lakomosti, někteří zas lenosti; ale obecně vzato jsou v životech lidí příležitosti se z toho vymanit. Nastanou různé změny, které je vzdálí od starých společníků a dají jim malou naději na svobodu, nebo na ně přijdou období nemoci, které je vzdálí od pokušení a dají jim příležitost zamyslet se.

Nejvíc ze všeho pak přicházejí období, kdy je svědomí probuzeno věrným kázáním Slova a kdy se člověk sebere a ptá se svého ducha: „Jsem služebníkem ďábla, ale teď mám příležitost získat svobodu. Mám se vzdát hříchu? Mám se modlit k Bohu, aby mi dal milost vymanit se ďáblu se stát se novým člověkem, nebo nemám?“ Taková chvíle může teď nastat pro nějakého hříšníka právě tady. Prosím tě, drahý příteli, neber to na lehkou váhu, protože takovéhle chvíle možná často nepřijdou. A jestli přijdou a ty je svévolně odmítneš, možná už se nikdy nevrátí. Jestliže ses rozhodl být otrokem svých vášní, pak tě tvé vášně opravdu zotročí. Jestli jsi spokojený jako otrok sklenky, sklenka tě svým kouzlem bude pevně držet jako rukojmí v bronzových řetězech. Jestli jsi ochoten být otrokem nevěry a tělesných potěšení, jednou zjistíš, jak tě svázaly jako ocelovými pouty a budou tě srážet navěky. Jsou chvíle, kdy se lidé můžou osvobodit, jejich vězeňské dveře jsou na chvíli otevřené.

„Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem“, volá Agrippa (Sk 26,28). Felix se chvěje a je rozhodnutý poslechnout si víc o téhle věci. Mnozí jiní ve stejném stavu jsou všechno jen ne svobodní; vědomě si vybrali zůstat takoví, jací jsou, a následkem toho jim hřích propíchl ucho, a od toho dne je jen málokdy trápilo svědomí. Hřeší beztrestně. Po schodech do pekla sestupují čím dál rychleji. Což jsem neviděl mnoho takových, pro něž jsem doufal v lepší věci? Zlý duch z nich vyšel a na čas je nechal samotné; kdyby byla milost vstoupila a naplnila dům, zlý duch by se nikdy nevrátil; ale oni přilákali toho zlého ducha zpátky, který přišel se sedmi dalšími duchy, horšími než on sám, a tak konec těchto dříve nadějných osob byl horší než jejich začátky (Mt 12,45). Otroku hříchu, budeš svobodný? Duch Boží ti pomůže přelomit všechna pouta; Vykupitel tě zbaví okovů; jsi připraven na svobodu? Nebo si tvé srdce vědomě zvolí zůstat v Satanově poddanství? Jestli ano, dej si pozor. To šídlo zvyku ti může propíchnout ucho, a pak už pro tebe nebude naděje na zlepšení, budeš obět sama sebe, otrok tvých hříchů, modlář svého vlastního břicha, zavrženíhodný slouha tvých vlastních vášní. „Kdo se chce osvobodit, musí zlomit svá pouta“, zní staré přísloví, ale já to vylepším - kdo se chce osvobodit, musí volat ke Kristu, aby zlomil jeho okovy; ale jestli na svobodu nechce a objímá své okovy, jeho krev bude na jeho hlavě.

Křesťane, tady je lekce pro tebe. Jestli Satanovi služebníci tak milují svého Pána, o co víc bys ty měl milovat svého! A když se oni zuby nehty drží jeho služby, i když přináší bídu jejich domovům, nemoc jejich tělům, bolesti jejich hlavám a chudobu do jejich peněženek, můžeš ty jen pomyslet na to, že bys opustil tak dobrého a požehnaného Pána, jehož jho netlačí a břemeno netíží? (Mt 11,30) Jestli oni následují Satana do pekla, jistě ty můžeš říct -

*„Třeba skrz plameny a záplavy, jestli mě Ježíš povede,
budu ho následovat, kamkoli půjde.“*

Oni jsou ochotnými služebníky Satana; buďte vy, s mnohem větší horlivostí, ochotnými služebníky Krista.

Náš text nám dává ještě jednu lekci: ve 40. žalmu v 6. verši najdete výraz užitý naším Pánem, nebo Davidem v proroctví zo-

sobňujícím našeho Pána: „uši jsi mi otevřel“ (KRAL), „protesals mi uši“ (EP). Ježíš Kristus zde s největší pravděpodobností mluví o sobě a říká, že je kvůli nám na věky ochotným služebníkem Božím. Zůstaňme u toho chvilku. Před celými věky, dřív, než všechny viditelné věci začaly existovat, Ježíš vstoupil do smlouvy se svým Otcem a stal se kvůli nám služebníkem služebníků. Po celé dlouhé věky nikdy neodstoupil od téhle smlouvy. I když Spasitel věděl, že cena za smíření bude jeho krev, nezalekl se a jeho lítost nad námi se nezmenšila, protože jeho ucho bylo propíchnuto.

Kvůli nám se stal celoživotním služebníkem Božím. Miloval svou nevěstu, církev. Miloval své drahé syny, své děti, které předem vyhlédl, když se díval budoucími věky, a za žádnou cenu by se jich nevzdal. Kvůli našemu dluhu jsme se stali otroky, a Kristus se stal služebníkem místo nás. Když přišel do betlémské stáje, tehdy bylo jeho ucho opravdu probodnuto; protože Pavel cituje paralelní výraz „Připravils mi tělo“. Byl zavázán k Boží službě, když přišel jako v lidském těle, neboť „v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“. Když přišel k vodám křtu v Jordánu a řekl: „Je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost“, a pak šel před soudce a řekl prostě, že miluje svého Pána, kterému byl zavázán sloužit, že miluje svou církev, své maličké, a že pro ně chce být služebníkem navěky.

Když stál tváří v tvář Satanovi v poušti, jeho úhlavní nepřítel mu nabídl všechna království tohoto světa, proč je tedy nepřijal? Protože dal přednost kříži před korunou, neboť jeho ucho bylo probodnuté. Potom mu lidé na vrcholu jeho popularity nabídli korunu, ale on se jim skryl. Proč? Protože přišel trpět, ne kralovat; jeho ucho bylo probodnuto pro vykupitelské dílo a on byl stísněný, dokud ho nedokonal. V Zahradě, když mu krvavý pot stékal po tváři, řekl: „Je-li možné, ať mne mine tento kalich“, proč tedy ten kalich neodložil? Kdyby se mu chtělo, mohl by si povolat dvanáct legií andělů a ti by ho přišli zachránit. Proč nesvolal tu nebeskou ochranu?

Nebylo to z toho důvodu, že se plně vydal do služby pro naši záchranu? Před soudci by se býval mohl zachránit. Proč to neudělal? Jedno jediné slovo, když stál před Pilátem, by bývalo zlomilo moc prorocství, tak proč zůstal němý jako ovce před střihači? Proč

se nechal zesměšnit a poplivat, proč dovolil, aby ho trýznitelé tahali za vlasy a vousy? Proč se ponížil až k smrti, proč na kříži prolil svou vlastní krev? On to všechno podstoupil, protože to vykonal pro nás, on se nás ujal. Jeho ucho bylo probodeno; on za žádnou cenu nemohl opustit svou drahou a milovanou církev.

„*Ano, řekla jeho láska, pro ni půjdu
hlubinami bolestí a utrpení;
a na kříži snesu i rány smrti.*“

On by býval nepřijal vysvobození před smrtí, i když by býval mohl. „Zachránil druhé, sám se zachránit nemohl“. Slyšte, věřící! Jestliže se Ježíš nevzdal svého požehnaného úkolu, budete snad vy chtít vzdát se služby jeho lásky? Když on se nezastavil, dokud neřekl: „Je dokonáno“, nebude vás jeho láska inspirovat k vytrvalému životu, abyste jednou mohli říct: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval“? Můžeš snad jít zpátky, když Ježíš jde před tebou? Můžeš jen pomyslet na cestu zpět? Můžeš myslet na zběhnutí a odpadnutí od víry jinak než s odporem, když vidíš svého Pána, jak je připoután k šibenici Kalvárie, krvácí a umírá a pak leží v hrobě kvůli nám? Neřekneš snad: „Ať je mé ucho propíchnuto k jeho službě, stejně jako jeho ucho bylo probodeno pro mě“?

Kéž nám tyhle postřehy poslouží jako úvod k našemu kázání; i když se budu snažit mluvit krátce, tohle téma se nás velmi vážně týká. Bratři a sestry v Kristu, myslím, že mluvím za vás všechny, kteří milujete Ježíše, když řeknu, že jsme právě teď ochotni vzít na sebe věčnou službu pro Krista. Abych vás vedl k obnovení vašeho odevzdání se Kristu, budu mluvit o naší *volbě věčné služby a o našich důvodech pro takovou volbu*, a pak vás vyzvu, abyste si zkusili probodnout uši některou z ostrých jehel, které tu mám k tomuhle účelu připravené.

I. Nejprve mluvmé o naší *volbě věčné služby*.

První věcí je, že *máme moc získat svobodu, jestliže chceme*. Tohle je pro mě velmi památný den. Odpusťte mi, že mluvím o sobě, nemůžu si pomoci. Je tomu právě dvacet čtyři let, kdy jsem se ve křtu oblékl do

Ježíše Krista, kdy jsem mu slíbil, že budu jeho služebníkem; a právě dnes mu sloužím čtyřikrát šest let a myslím si, že mi říká: „Můžeš si jít, jestli chceš.“ V podstatě to samé říká každému z nás: „Můžete svobodně jít, kam chcete, nebudu vás držet v neochotné službě.“

Můžete jít na celou řadu míst; je tu svět, tělo a ďábel. Za pána si můžete vybrat jednoho z těchto tří. Ježíš vás nebude držet proti vaší vůli. Toužíte si jít po svém, osvobodit se za jha Kristova? Můžu mluvit jen sám za sebe a vy můžete jen říct „Amen“, jestli chcete, ne jinak. „Požehnáno buď jeho jméno“, nikdy nechci a nebudu chtít osvobodit se z jeho drahého jha. Spíš řeknu:

*„Té milosti velikým jsem dlužníkem,
denně jsem nucen vyznat.
Ať ta milost, Pane, jako pouto
drží mé srdce u tebe.“*

Chci mu sloužit ne jen dalších čtyři a dvacet let, ale čtyři a dvacet miliónů let, ano na věky a na věky, neboť jeho jho netlačí a jeho břemeno netíží. Říká se o Židech: „Pokud měli ponětí o zemi, ze které vyšli, měli příležitost se vrátit“, a stejně tak my; vrátíme se do země zkázy? Půjdeme zpět do věčného zahynutí? Zřekneme se našeho Boha? Ne, z milosti Boží se tohle nemůže stát! My máme namířeno do Kenaánu a do Kenaánu půjdeme. Naše srdce často bloudí, ale milost je drží pevně u sebe, a naší modlitbou je:

*„Jsme, Pane, náchylní k bloudění, cítíme to,
jsme slabí, máme sklon opustit Boha, kterého milujeme.
Vezmi si naše srdce a zapečet ho,
zapečet ho ve tvých výšinách.“*

Tak jestli bychom tedy mohli odejít, kdybychom chtěli, ale my nechceme, jsme ochotní vyznat před soudci – to je veřejně, přede všemi, kteří se tu dnes shromáždili, kteří budou našimi soudci – že i když bychom mohli svobodně odejít (říkáme to prostě a bez zajíkáni), že si ani v nejmenším nepřejeme odejít od Krista. Jestliže služba Kristova je poutem, Pane, polož na nás pouto dvojité. Jestliže tvá služba jsou okovy, Pane, spoutej nám ruce i nohy, protože tvoje poddanství je jediná dokonalá svoboda. Ano, jestli tomu tak musí být, vyznáme zde:

*„Je dokonáno! Ta velká dohoda je uzavřena.
Já jsem Pánův, on zas je můj;
on mě přitáhl, já ho následoval,
okouzlen toužím poslouchat Boží hlas.“*

A přidáme slova:

*„Samotné nebe vyslyšelo ten slavnostní slib,
a denně uslyší ten obnovený hlas,
dokud se v poslední hodině neskloníme
a v smrti požehnáme tomu vzácnému poutu.“*

Jsme ochotni to říct veřejně a otevřeně a *jsme také ochotni nést následky*. Opravdu? To je otázka. Jestli máme v úmyslu být navždy Kristovými služebníky, musíme očekávat zvláštní obtíže, o kterých svět nemá tušení. Propíchnutí našeho ucha je zvláštní bolest, ale obě uši jsou připravené na šídlo. Pánova služba s sebou nese obzvláštní zkoušky, neboť nám řekl: „Každou ratolest, která nese ovoce, čistí.“ Jsme ochotni snést takové čištění? Co to je za syna, jehož otec netrestá a nekázní? Jsme ochotni být takhle ukázněováni a trestáni? Ano, řekneme bez nucení: Ať to bude cokoli, sneseme to, dokud nás Pán bude držet a pomáhat nám zůstat věrnými.“ Neopovazujeme se zběhnout z jeho služby, za nic na světě: nic nás nemůže pohnout k tomu, abychom zanevřeli na jeho dům a dílo, neboť jásající nad trvající milostí si troufáme říct: „Kdo nás odloučí od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu?“ (Ř 8,35) Rádi sneseme probodnutí našeho ucha. Možná přijde v podobě ještě většího pohanění od lidí. Někteří z nás už ho ochutnali víc než dost a až do dneška byli velmi zneužíváni a posmíváni, ale nic z toho nás ani nehne. Čeká nás ještě krutější výsměch mezi nebem a zemí? Jistě, že čeká. Jen ať přijdou. V tuhle hodinu vážně sám za sebe prohlašuji:

*„Jestli má moje tvář pro jméno tvé
snést hanbu a ostudu,
přivítám hanbu a ostudu pozdravím,
neboť ty na mě budeš pamatovat.“*

Neřeknete to samé, milovaní? Nebudete sloužit Kristu za všech okolností a se všemi riziky? Nebudete ho následovat bahnem a bažinou, až na větrný svah kopce, kde bitva zuří nejdivočeji?

Samozřejmě, že budeme, jen když nám Pán dá k tomu milost; jen když v nás bude přebývat Duch svatý. Netoužíte následovat Beránka, kamkoli půjde? Zdráháte se přinést oběť největší? Netoužíte zůstat věrní, i když by všichni pravdu opustili? Ano, my toužíme sloužit Kristu věčně a také snést, co ta služba obnáší. Mluvím ze srdce každého, kdo miluje Krista, když řeknu, že my mu nechceme sloužit trochu, my mu toužíme sloužit moc; Čím víc nám toho uloží, tím víc ho budeme milovat; čím víc nám toho dá nést pro jeho jméno, když nám k tomu dá náležitou milost, tím víc se budeme radovat. Tohle je veliký život, který je velice užitečný nebo velice trpící nebo velice pracovitý pro Ježíše Krista Spasitele. Necítíme snad v nitru duše, že místo abychom se chtěli osvobodit, toužíme se ještě hlouběji ponořit do tohoto požehnaného poddanství – nést na svých tělech znamení Pána Ježíše a být tak jeho ocejchovanými otroky navždy? Není snad tohle ta dokonalá svoboda, po které toužíte? Tak tohle je tedy první bod - naše volba věčné služby.

II. Naše důvody pro ni

Člověk by měl mít důvod pro takové závažné rozhodnutí. Sloužíme našemu Pánu po čtyřicet let a nechceme to změnit, ale rádi bychom žili s ním a zemřeli s ním a žili s ním na věky. Mluvíme směle o velmi vážné věci. Jaké máme důvody pro takhle rozhodnou řeč?

Nejprve můžeme uvést důvody spjaté s ním samým. Sluha v našem textu, který nechtěl přijmout svobodu, řekl: „Miluji svého pána.“ Můžeme to říct? Nemůžu se spokojit a říct to jen tak prostě. Je to pravda, pravda, pravda; kdybych měl začít mluvit o tom, jak ho miluji nebo jak bych ho měl milovat, kompletně bych se zhroutil. I teď se zajímám pro své city. Cítím lásku ve svém srdci, ale mé srdce je příliš plné, abych se mohl vyjádřit. Jak požehnaného Pána máme! Nemilovat ho? Celá moje přirozenost se dme láskou k němu. Kdo ho může nemilovat? Podívej se na jeho rány, a musíš ho milovat, jestli jsi vykoupený. Podívej se na hlubokou zející ránu, která zasáhla jeho srdce, ze kterého vytekla voda a krev jako lék na

tvůj hřích. Kdo by ho mohl nemilovat? Jeho, který umřel pro tebe a koupil tě, ne za stříbro a zlato, ale za své vlastní bolesti a utrpení a krvavý pot a smrt. Opustit ho? Spasiteli, ať nikdy nejsme takovými ďábli, že bychom tě opustili, horší než démoni bychom byli, kdybychom zapřeli tak laskavého Mistra, jako jsi ty, Pane!

Milujeme našeho Pána, protože nás vykoupil a zachránil před bídou pekla. Milujeme ho, protože nikdy nikde nebyl takový Pán, tak dobrý, tak něžný, tak královský, tak nepochopitelně laskavý, tak naprosto úžasný. Náš Pán je dokonalost sama, celý vesmír nevytvoří někoho jemu rovného. Nemůžeme teď chválit hvězdy, protože jsme viděli slunce. Nemohli bychom si teď začít s prostými pozemskými věcmi, protože na nás shlédl Pán nebes a jeden jeho jediný pohled nám dal si ho zamilovat na věky a na věky. Chtít opustit službu Ježíši? Ani za nic. Takové přání nás ani nenapadne.

Milování, jsem si jist, že si nepřejete změnit pány; nebo snad ano? Nejste nadměru spokojeni s jeho zacházením? Když sluha z vesnice odejde si najít práci ve městě, jestli se vrátí do své vesnice, jeho staří přátelé se kolem něho seběhnou a zeptají se: „Tak jak, Honzo, jaká byla služba? Choval se tvůj pán k tobě dobře? Měl jsi hodně práce? Dal ti dost jídla a pořádné oblečení?“ Tak, křesťané, já nebudu mluvit za vás, mluďte sami za sebe, řekněte to svým přátelům a známým, sami jim zodpovězte všemožné otázky. Jestliže vám Ježíš nějak ublížil nebo ukřivdil, řekněte jim to. Řekněte, jestli se k vám někdy zachoval špatně, jestli ano, roztrubte to do celého světa. Nedopusťte, aby se někdo nechal svést ke špatné službě, jestli si o ní myslíte, že špatná je. Co se týká mě, nikdy nebylo horšího sluhy, ale nikdy neměl sluha lepšího pána, než mám já. Trpělivě snášel mé rozmary a špatné způsoby a zacházel se mnou jako se členem rodiny. Často jsem byl jeho domu jen přítěží, přesto jsem od něj nikdy neslyšel hrubé slovo. „Kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití.“ Musím dnes, i když se vám to možná bude zdát sebestředné, mluvit o jeho dobrotě ke mně. Před dvaceti čtyřmi lety jsem jako mladík vstoupil do otevřené řeky, abych byl pokřtěn ve jménu Ježíše Krista; umíte si představit, jak neschůplý a ustrašený jsem byl.

Ale když jsem z té vody vstal, všechn strach před člověkem mě opustil, a doufám, že se nikdy nevrátí. Tu noc jsem se poprvé modlil na modlitebním setkání a tenhle jazyk od té doby nepřestal mluvit o jeho drahé lásce:

*„Od chvíle, kdy jsem ve víře zahlédl,
jaký mocný proud vytéká z jeho ran,
nemluvím, nemyslím než na lásku Vykupitele,
a tak tomu bude, dokud nezemřu.“*

Jen se podívejte, co pro mě můj Pán udělal! Kdyby mi býval někdo řekl: „Ode dneška za dvacet čtyři let budeš kázat ohromným zástupům a budeš mít tolik duchovních dětí, že je ani nespočítáš“, nevěřil bych tomu. Zdálo by se mi to nemožné, aby se někdy mohlo stát něco takového. A přesto tomu tak teď je. Jeho pravice pro mě vykonala úžasné věci a mé srdce ho s úctou vyvyšuje a chválí. Sláva jeho jménu na věky a navždy. Opustit mého Pána! Nedopust', můj milostivý Pane, aby se někdy v mém srdci zrodila tak nízká a ohavná myšlenka. Drahý Panem jsem navždy tvůj, navždy ti chci líbat nohy a být k tobě poután stále novými pouty lásky.

Můj bratře, k tobě byl Pán taky laskavý, že? Pojď a mluv sám, mohl bys vyprávět příběhy a zážitky, které jsou stejně pozoruhodné jako ty moje, a každý z nich bys mohl zakončit slovy: „Miluji svého Pána. Nemůžu jinak.“

Sluha v našem textu, který nechtěl odejít na svobodu, prostě prohlásil, že miluje svou ženu, takže chtěl zůstat nejenom kvůli svému pánu, ale i kvůli lidem v pánově domě – právě z toho důvodu zůstává každý Ježíšův služebník ve šťastném poddanství. Milování, někteří z nás by nemohli opustit Ježíše už právě pro ty jeho služebníky, kteří jsou nám tak drazí. Jak bych mohl opustit Boha mé matky? Jak bych mohl opustit Boha mého otce, mého děda a praděda? Moji bratři a mé sestry, jak bych mohl opustit vašeho Boha, jak bych se mohl oddělit od vás, které mám tak rád?

Manželi, jak bys mohl opustit Boha své ženy? Manželko, jak bys mohla opustit Boha tvých drahých dětí v nebi? Odpočívají v Ježíšově náručí, doufáš, že je brzy uvidíš, nemiluješ snad Ježíše i kvůli těm, které jsi sama chovala v náručí? Není to jen pozemský vztah,

který nás spojuje, ale milujeme každého Božího člověka kvůli našemu vztahu ke Kristu. Může opravdu říct o jeho církvi: „Zde jsou mí nejlepší přátelé, zde je má rodina.“ Některá z našich nejcennějších přátelství začala právě pod křížem. S našimi nejlepšími přáteli chodíme bok po boku do Božího domu. Většinu z našich přátel jsme získali právě tím, že jsme s nimi jedno v Ježíši Kristu; a tak chceme stát pevně v téhle staré velké pravdě, v tom starém evangeliu, a to nejen kvůli Kristu, ale i kvůli jeho lidem.

„Teď, kvůli mým přátelům a bratrům,

Pokoj vám, řeknu

A pro Boha, našeho Pána

budu vždycky usilovat o vaše dobro.“

„Protože miluji svou ženu a děti“, říká ten člověk, „nemůžu odejít na svobodu.“ A my stejně tak. Kromě toho musím dodat, že někteří z nás se musí držet Krista, protože máme v jeho rodině děti, které bychom nemohli opustit – naše drahé, kteří se o Kristu dozvěděli od nás. Mnozí zde byli poprvé vedeni k Pánu naším učením a našimi modlitbami. Nemohli bychom od nich utéct, drží nás tu jejich láskyplné modlitby. V nich si nás Pán připoutal novými provazy. Sotva najdete ženu, která opustí svého manžela, když má doma sedm nebo osm malých dětí; žádný člověk nemůže opustit Krista, jestliže byl duchovně plodný; pečete jeho služby nově zapečetují smlouvu, která ho váže k jeho Pánu. Úspěšný kazatel zůstane věrný; musí stát pevně při církvi a při Hlavě církve, když se mu narodily děti z moci Ducha svatého vírou v evangelium Ježíše Krista.

Další důvody, pro něž se musíme držet Krista, spočívají v nás samotných; a ten první z nich byl tak dobře znám Petrovi. Pán řekl: „I vy odejdete?“ Petr odpověděl jinou otázkou: „Pane, ke komu bychom šli?“ Křesťane, pro tebe není jiná cesta než jít přímo do nebe, neboť kam jinam bys šel? Kam jinam bys mohl jít? Některí z nás jsou tak ztotožnění s Ježíšem a jeho evangeliem, že svět by nám neměl co nabídnout, kdyby si chtěl získat naše přátelství. Jsme příliš oddáni našemu Pánu na to, abychom chtěli získat lásku a přátelství jeho nepřátel. Už jsme tolikrát nafackovali světu, že nám nemůže odpustit. Překročili jsme Rubikon, a tak už nám nezbývá nic než vítězství nebo smrt.

Kam by se ubohý ztroskotanec mohl skrýt – odpadlík, bývalý známý služebník evangelia? Kde by jen mohl přebývat? I kdyby odešel až na kraj světa, někdo by si pamatoval jeho jméno a řekl mu: „Tys odpadl?“ V nezapadlejším koutě zeměkoule by se ho někteří posměšně zeptali: „Tys odešel od Boha, ty jsi zapřel víru?“ Kam bychom jen mohli jít? Musíme se držet Krista. Z nutnosti k němu musíme lnout.

A proč bychom také měli jít? Jen řekněte, bratři, znáte jediný důvod, proč bychom měli opustit Ježíše Krista? Umíte si představit takový důvod? Nemám dost silnou představivost, tak se o to ani nepokouším. Vidím milión důvodů proč se ho držet jako klíště, ale ani náznak důvodu proč ho opustit.

A kdy bychom ho měli opustit, kdybychom ho opustit museli? Opustit ho, když jsme mladí? Tehdy ho přeci potřebujeme, aby nás provedl naším mládím. Opustit ho ve středním věku? Vždyť tehdy chceme, aby nám pomáhal nést náš kříž, abychom se nezhroutili pod každodenním břemenem. Opustit ho ve stáří? To už vůbec ne! Tehdy ho žádáme, aby rozveselil hodiny našeho slábnutí. Opustit ho v životě? Jak bychom bez něj žili? Opustit ho ve smrti? Jak bychom bez něj umírali? Ne, musíme se ho držet: musíme ho následovat, kamkoli půjde.

To je tedy několik z mnoha důvodů, proč chceme být jeho služebníky navždy.

III. Nakonec chci já probodnout vaše ucho

Opravdu máte v úmyslu zůstat v poddanství na celý život? Křesťané, opravdu to chcete? Pojdte a spočítejte si náklady, a jestli chcete, přijďte, jste vítáni! Kříž barvy krve stojí na našem praporu, chcete se s rozvahou upsat na celý život? Každý, kdo chce zběhnout, smí odejít. Kristus nechce nikoho držet proti jeho vůli. Pojdte, dobrovolníci! Chceme vás, a nikoho jiného. Pán nechce, aby nějakí otroci znectili jeho tábor. Zbabělci, můžete odejít! Vy nerozhodní a neodhodlaní, jděte si ke svým stanům! Ale co říkáte vy, opravdoví věřící? Budete se držet jeho a jeho záležitostí? Jásáte

radostí a říkáte: „Nikdy nemůžeme být odloučeni od Krista; dáváme se mu na život a na smrt, na časnost i věčnost. Jsme naprosto a navěky jeho.“? Pojdte tedy a nechte si probodnout uši.

Nejprve budou probodnuta ostrým šídlem Spasitelových utrpení. Žádný příběh nesevře křesťanovo srdce takovou úzkostí jako žal a trápení Kristovo; nedávno jsme měli kázání o trnové koruně, kdy jsme přemýšleli o jednotlivých nástrojích Spasitelových trápení; kdykoli o něm slyšíte, měli byste v srdci říct: „On mi probodává ucho, on si mě připoutává ke kříži, získává si mě pro sebe, nemůžu opustit mého krvácejícího Pána. Jeho rány mě přitahují. Přicházím k němu stále znovu. Když mě svět táhne od Ježíše, mocná síla mě přitahuje zpět k jeho drahému srdci. Musím být Kristův. Jeho utrpení si mě získalo. Uchvátil mě krvácející beránek. Jsem jeho, jeho na věky.“ To je jeden způsob, jakým neseme znamení Kristovo.

Zadruhé, ať je vaše ucho spoutáno pravdou, abyste byli rozhodnutí slyšet jen evangelium. Evangelium má mít v uchu křesťana plný monopol. Někteří vyznavači si s klidem vyposlechnou cokoli na světě, hlavně když se to dobře poslouchá a řečník je dost „chytřý“ (myslím po způsobu světa). Když slyší kazatele, o kterém můžou říct: „On je velmi chytrý, velmi chytrý!“, zdají se být dokonale uspokojeni, ať už je jeho učení dobré nebo špatné. Není to snad bláznovství? Co to má co dělat s tím, že ten člověk je chytrý? Dábel je chytrý a každý velký zloděj je chytrý. Chytrost sama o sobě si nezaslouží uznání duchovní mysli.

Modlím se, aby Bůh dal každému z vás ucho, které neuslyší falešné učení. Nemyslím si, že bychom měli odsuzovat někoho, kdo se sebere a odejde z místa, kde se popírá Boží pravda; myslím, že bychom ho spíš měli pochválit. Dnes je všude kolem tolik takto změkčilých a prázdných mužů. Stačí, když člověk mluví hlasitě a pěkně, a mnozí posluchači uvěří čemukoli, co bude říkat. Drazí bratři a sestry, musíme rozlišovat, jinak budeme brzy napomáhat a přechovávat bludy. „Mé ovce,“ říká Kristus, „slyší můj hlas, ale za cizím nepůjdou, ale utečou od něj, neboť neznají hlas cizích.“ (J 10,5)

Tedy jestliže opravdu chcete být na věky s Kristem, nesmíte dovolit, aby vaše uši poslouchaly špatné učení. Musíte dbát na to,

abyste znali pravdu a drželi se jí a zavrhli každý blud a falešnou cestu. Zabraňte, aby vaše ucho bylo jak obecní stoka, kam se vylévá zkažená nauka s nadějí, že Ježíš Kristus ji může znovu vyčistit. „Dejte pozor na to, co slyšíte“, je jedno z naučení nekonečné moudrosti; kéž ho nepřeslechnete.

Za další, jestli se opravdu chcete dát Kristu, musí být vaše ucho otevřené, aby slyšelo a poslouchalo šeptání Ducha Božího, protože právě tak se oddáte jeho učení, a to výhradně jen jeho učení. Obávám se, že někteří křesťané popřávají sluchu význačnému kazateli a ke své škodě ho následují, kamkoli jde. Správné je oddat se Duchu Božímu. Kamkoli Boží Slovo jde – to je cesta pro tebe; a kdybychom my nebo anděl z nebe kázali nějaké jiné evangelium než to, které je obsaženo v téhle svaté knize – i když věřím, že bychom nebyli prokleti, kdybychom to dělali v neznalosti – přesto vy byste jistě byli prokleti, kdybyste úmyslně následovali raději nás než Pána. Kéž je vaše ucho otevřeno i těm nejménějším varováním Ducha svatého. Hned by byl konec všem sektám a rozdělením v církvi, kdyby byli všichni křesťané ochotni dělat to, co jim říká Duch svatý. Běda! Tolik lidí nechce znát mysl Boží. Je jim celkem jedno, co říká Bible, protože v ní možná nestojí to samé jako ve stanovách a zvycích jejich církve, a tak si nechtějí dělat vrásky. Možná že Bible nepotvrzuje všechna učení jejich sekty a tak ji raději nechtou, protože se nechtějí rozrušovat kvůli obtížným otázkám. Bratři a sestry, ať jména, strany, názorové skupiny, církevní řády a katechismy a všechno ostatní jdou radši k šípku, než abychom zanedbali jediné slovo Pána Ježíše. Odevzdejme se Duchu svatému a učení jeho vlastního Slova, neboť vám jako Kristovým služebníkům byly propíchnuty uši. Vaše ucho bylo tedy probodené třemi šídly, a žádné z nich vás nebolelo.

Mnoho mladých žen má propíchnuté uši; ani nevím, jestli to bolí nebo ne. Nemyslím si, že zákrok popisovaný v našem textu příliš bolel, i když se přitom ztratilo trochu krve, když šídlo proniklo lalůčkem ucha. Řeknu vám, co by si někteří dali do ucha, kdyby jim bylo propíchnuto; já bych to neudělal, ale člověk z východních krajin byl to určitě udělal. Víte co? Dal by si do něj kroužek a pově-

sil na něj různé ozdoby. Když si křesťan dá propíchnout ucho, aby navěky a navždy patřil Kristu, Bůh mu do něj jistě vloží klenot. A jaký klenot by měl viset v křesťanově uchu? Klenot poslušnosti. Žij podle učení, které slyší tvé ucho. Pak následuje diamant radosti; ucho náležitě plně Ježíši bude určitě ozdobeno klenotem Ducha, jímž je radost. Jestliže se celým srdcem oddáme Kristu, on nám do ucha zavěsí mnoho vzácných šperků poznání – budeme znát hlubiny Boží, když budeme ochotní je poznávat.

S uchem propíchnutým bude sedět jak děti u Ježíšových nohou a učit se od něj; rubíny, smaragdy a perly, jaké hledači pokladů nikdy nenajdou, budou patřit nám; naše ucho bude ověšeno neuvěřitelně cenným klenotem „bázně Hospodinovy“. „On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.“ Stejně tak nám daruje vzácný šperk oddělenosti od světa. Charakteristická známka křesťana je „svatost pro Pána“ a ta bude zářit v jeho uchu jako neocenitelný klenot. Když se nedávno prodávaly klenoty brunšvického vévody, zjistilo se, že mnoho z nich vůbec nebyly tím, za co byly považovány; velmi pečlivě je střežil a jen zřídka si užil klidu kvůli úzkostlivému strachu o své cennosti, a přesto u některých z nich ani nestálo za to je vlastnit.

Když se oddáte Kristu a necháte si pro něj propíchnout ucho, všechna tahle zmíněná milost vám bude perlou nevyčísitelné ceny, že vám ji andělé budou závidět. Mladé ženy mezi námi, dejte si do uší tyhle klenoty, a nikdo vás nebude hanět, že nosíte tak cenné ozdoby. I vy muži můžete chodit s těmito náušnicemi a nikdo vás nebude mít za výstřední podivíny. Kéž vám je Pán dá. Když přicházíte ke stolu Páně, přijďte s tímto pocitem: „Přicházím obnovit svou smlouvu, jsem křesťanem už mnoho let, miluji svého Pána víc než dřív a proto se mu znovu oddávám.“

A vy, neobrácení, myslíte si, že jsem mluvil pravdu? Kdyby se býval můj Pán ke mně choval špatně, už dávno bych od něj utekl; nestál bych tu a neříkal vám, jak dobrým je Pánem, kdyby tomu tak nebylo; ale protože dobrý je, kéž byste řekli: „Chtěl bych být v jeho službě.“ Máte takovou touhu? V tom případě, drazí, pamatujte na jeho vlastní slova: „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ Jestli

jste ochotní být jeho, on je ochotný vás přijmout. On je tak skvělý Princ, že si může dovolit udržovat nespočetnou družinu služebníků. Nikdy nikde nebylo duše, která by chtěla Krista, ale Kristus ji nechtěl. Spoléhejte jen na něj, když k němu přicházíte, on vás ve svém domově přijme za vlastní a přidělí vám čestnou porci den za dnem. Hledající hříšníku, věř v Ježíše a žij. Kéž ti Bůh dá milost! Amen.



MILOSRDNÝ BŮH (GN 1–50)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Už několikrát jsme mluvili o tom, kdo je Bůh knihy Genesis. Chtěl bych, abychom to dnes zopakovali a nakonec ukázali si největší charakteristiku Boha, kterou nám zjevuje kniha Genesis – Boží milosrdenství.

Knihu Genesis můžeme rozdělit na dvě velké části: kapitoly 1–11 a 12–50, přičemž bychom mohli rozdělit i druhou část na příběhy patriarchů, Abrahama, Izáka a Jákoba, které jsou spíše zlomkovité a ukazují nám takové střípky z jejich života a potom je tady život Josefa (kap. 37.39-50). Prvních jedenáct kapitol Genesis popisuje dávnou historii světa, nejméně dva tisíce let historie. Ve dvanácté kapitole dochází k prudkému zpomalení děje a všechna pozornost se soustředí na jednu jedinou rodinu – na čtyři pokolení Abrahama, syna Terachova. Vyprávění o Josefovi vysvětluje, jak Jákobova rodina v počtu sedmdesáti pěti lidí přišla do Egypta. V knize Exodus potom vidíme, jak tato rodina po čtyřech stech letech jako celý velký národ z Egypta odchází.

Knihu napsal Mojžíš a dal ji Izraelcům, když je vyváděl z Egypta. To je důležitá souvislost, kterou jsme si připomínali. Duch svatý říká:

*Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení,
abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává
Písmo, čerpali naději. (Ř 15,4)*

I. Svrchovaný Bůh Stvořitel

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. (Gn 1,1)

Hned první slova Bible nám ukazují Boha Stvořitele. Hned v první větě nám Písmo ukazuje, kdo jsme my a kdo je Bůh. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Bůh je stvořitelem všeho. Vidi-

telné i neviditelné věci byly stvořeny Bohem. Svět duchovní i svět tělesný. Tento okamžik určuje počátek. To je počátek našeho světa. Před tím zde byla věčnost a v ní nekonečný Bůh, tři osoby Boží trojice ve vztahu lásky a slávy. Ale potom zaznělo slovo a Bůh stvořil nebe a zemi. Když apoštol Jan psal evangelium o Ježíši Kristu, tak použil právě první slova Bible:

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh.

To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. (J 1,1-3)

Ježíš Kristus je stvořitel. To také ukazuje na to, že Ježíš Kristus je Bůh. Bez něho nepovstalo nic, co jest. To je Kristus, kterého uctíváme.

Příběh stvoření tvoří úvod ke knize Genesis. Kniha Genesis pak tvoří úvod k ostatním knihám Mojžíšovým, k zákonu, ke smlouvě. První den Bůh stvořil světlo, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval dnem a tmu nocí. Druhého dne stvořil Bůh nebeskou klenbu a oddělil vody na nebi od vod na zemi. Další den Bůh stvořil veškerou zeleň na zemi, když předtím oddělil suchou zemi od vody. Čtvrtý den slunce, hvězdy. Pátý den stvořil Bůh všelijakou havěť – vodní a nebeskou. Šestý den stvořil Bůh všechny pozemské tvory, živočichy, kteří se pohybují po zemi a kromě nich – jako vrchol všeho stvoření – také člověka. Když se Bůh podíval na své dílo, tak čteme:

Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. (Gn 1,31)

Všechno, co Bůh stvořil, bylo dobré. Tady můžeme vidět, jak stvoření nese obraz Boha Stvořitele. Stvoření v sobě neslo odraz Boží dobroty. Musíme si připomenout, že celé stvoření tady bylo pro člověka. Někdy se díváme v noci na oblohu a říkáme si, jak veliký je celý vesmír a jak jsme v něm nepatrní a ztracení. Představte si zeměkouli – koule o průměru 12.500 kilometrů. Kolem této koule je tenounký obal atmosféry – 20 km kolem země je – to je méně než jedno procento. To je sféra, ve které žijeme. Je to opravdu nepatrné. Ale Boží slovo nám říká, že celý ten obrovský vesmír byl stvořen pro člověka! Celá země a všechno, co je na ní, i celý vesmír, to všechno bylo stvořeno pro nás. Dokonce Bůh pro člověka vytvořil zahradu Eden, kde byl člověk jako v bavlnce – všechno tam bylo k jejich užitku, prospěchu, k tomu, aby to mohli užívat a skrze toto zabezpečení poznávat Boha.

Bůh stvořil svět tak, abychom mohli Boha najít, abychom pochopili stvoření jako dílo někoho, kdo nás nekonečně převyšuje. Kniha Genesis tohoto Stvořitele popisuje velice jasně. A to hned od prvního verše.

Na konci šestého dne Bůh odpočinul od stvořitelského díla, přestal konat stvořitelské dílo. Bůh je živý, aktivní Bůh, není jenom Bohem, který z dálky pozoruje, ale je Bohem, který aktivně zasahuje, který působí, který svou mocí udržuje v chodu celý svět, který stvořil. Kdyby se totiž Bůh staral jen o sebe, tak jsme rázem ztraceni. Všechno by se obrátilo v prach. Celý vesmír by se zhroutil, rozpadl. Veliký Bůh, Bůh stvořitel je také:

II. Štědrý Bůh, který se dává poznat

Boží štědrost ve stvoření

Kniha Genesis začíná stvořením. Je tady Bůh, který dává, Bůh, který tvoří, Bůh, který naplňuje. Je to stvoření z ničeho – Bůh sám ze sebe dává. Kromě Boží velikosti tady vidíme také Boží štědrost a hojnost. Tato hojnost je přítomná od prvních okamžiků stvoření. Pouze na počátku byla země pustá a prázdná, ale musíme si uvědomovat, že předtím, tam nebylo vůbec nic, takže i když mluvíme o prázdné a pusté zemi, tak je neskonale víc, než tam bylo před jejím stvořením. Ale jakmile Bůh pokračoval v tvoření, tak můžeme pozorovat, jak se tady projevuje Jeho charakter, který vkládá do svého stvoření.

*Země vydala zeleň: **rozmanité** druhy bylin ... a **rozmanité** druhy stromů, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. (Gn 1,12)*

*I stvořil Bůh veliké netvory a **rozmanité** druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se **zahemžily** vody, stvořil i **rozmanité** druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. (Gn 1,21)*

*Bůh učinil **rozmanité** druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že to je dobré. (Gn 1,25)*

Bůh tvoří rozmanitě, pestře. Stvoření není jednotvárné, monotónní, šedivé. Stvoření, které známe, je plné barev, života, je plné odchylek od systému, který bychom chtěli vytvořit. Žádné dva listy na stromech nejsou stejné. Žádní dva lidé nejsou stejné. Každý člověk má naprosto jedinečné otisky prstů, má jedinečnou sítnici v oku, má jedinečnou DNA – každý člověk je úplně jiný. Otisky prstů, sítnice, DNA – to je něco, co umíme identifikovat. Ale všechno je jiné. Každý je naprostý originál. A to si musíme uvědomit, že se bavíme o padlém stvoření, o stvoření po pádu! Jak to muselo vypadat předtím? A jak to bude vypadat, až se zjeví sláva Božích synů a stvoření bude obnoveno.

Boží štědrost ve zjevení

Co se stalo, když Adam s Evou zhřešili? Hned se šli schovat! Nezačali hledat Boha, aby mohli činit pokání, aby došli k odpuštění a očištění od svého hříchu. Ne! Dokonce, i když se Bůh přiblížil, tak ho nehledali:

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. (Gn 3,8)

Adam s Evou utekli před Bohem. Mysleli si, že se mohou skrýt! Mysleli si, že mohou uniknout Bohu! **Jaká pošetilost!** Hřích způsobil tento vzdor. Člověk se stal Božím nepřítelem. Bere věci do svých rukou. Abraham nechtěl čekat na to, až se mu narodí zaslíbený syn, ale měl syna s Hagarou. Jákob nechtěl čekat a rozhodl se poslechnout matku a podvodně získat otcovo požehnání. Josefovi bratři nenáviděli Josefa a prodali ho jako otroka do Egypta. Od stvoření světa je lidstvo v podobně zoufalé situaci – je v této situaci vlastní vinou a z vlastního rozhodnutí. Nejsou to lidé, kdo by byli aktivní v hledání pravdy o Bohu a v hledání Boha samotného. Ale je to Bůh, kdo je aktivní v hledání člověka:

Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. (Lk 19,10)

Dokonce i ve chvíli, kdy nás Bůh povolá k tomu, abychom ho následovali, když se staneme křesťany, dostáváme se do situací, kdy jsme na tom stejně jako Adam, který se ukryl, Abraham, který

vzal věci do svých vlastních rukou, Jákob, který chtěl získat požehnání po svém. Chceme naplnit Boží zaslíbení svým vlastním způsobem – nechceme čekat na Boží čas a Boží milost. Ale Boží milost přemáhá hříchy, Bůh není jako člověk, ale dílo, které v nás začal, také dovede do konce. I když se lidé ocitají na cestě svévole, tak mají naději, protože Bůh je ten, kdo jedná.

Bůh se nám dává poznat. Nezůstává skrytý – je to člověk, kdo se skrývá před Bohem, je to člověk, kdo odmítá pravdu o Bohu. Ale ne Bůh – Bůh chce, abychom ho poznávali a proto k nám promlouvá. Kdykoliv se nějak vzdalujeme od Boha, tak je to Bůh, kdo se k nám znovu sklání a dává se nám poznat. Bůh nás povede tak, abychom se k němu vrátili zpátky. Povede nás různým způsobem, skrze různé okolnosti, bude používat různé lidi i situace v našem životě – a vždycky s jedním jediným cílem: tím cílem je naše posvěcení a skrze naše posvěcení oslava Ježíše Krista. Je to něco, co jsme viděli v knize Genesis od začátku až do konce. Adam s Evou, viděli jsme to při zachování lidstva při potopě, kdy Bůh obnovuje lidstvo, viděli jsme to znovu v povolání Abrahama, v životě Izáka, Jákoba i Josefa. Bůh dal Adamovi a Evě zaslíbení o narození syna:

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtiš patu. (Gn 3,15)

Jsou to první slova o vysvobození, o vítězství nad satanem a tedy nad hříchem a nad smrtí. Od první chvíle po pádu, dává Bůh svou milost a dává se člověku poznat. A toto poznání se rozšiřuje stále více. Ábel znal Boha natolik, že přinesl oběť ve víře, zatímco jeho bratr Kain obětoval bez víry. Henoch znal Boha tak dobře a chodil s Ním v tak těsném společenství, že ho Bůh k sobě vzal, aniž Henoch poznal smrt. Noe poznal velikost Boží moci i hrůzu Božího soudu. Bůh se dal poznat Abrahamovi a uzavřel s ním smlouvu. Skrze něj zaslíbil požehnání celému lidstvu. Bůh promlouval k Jákobovi, takže v závěru knihy Genesis jsme četli:

Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palcátu, jenž u nohou mu leží, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde; toho budou poslouchat lidská pokolení. (Gn 49,10)

*Z rukou Přesilného Jákobova vzejde pastýř, kámen Izraele.
(Gn 49,24)*

To už jsou jasná zaslíbení Mesiáše, který bude pást svůj lid, který bude Božím i lidským synem. Vidíme, jak se Bůh dává poznat.

Boží štědrost v požehnání

Kniha Genesis nám ukazuje, jak se Bůh o všechno stará. Když člověk zakoušel samotu, Bůh se postaral o to, aby člověk nebyl sám. Po pádu, který je popsán ve třetí kapitole, se znovu dovídáme o Boží péči o stvoření. I nadále udržuje stvoření v chodu. Poté co člověk zhřešil, tak on a s ním celé stvoření, podléhají smrti. Přesto Bůh i nadále slibuje, že se bude starat o reprodukci – sice to bude spojeno s prokletím bolesti a trápení, ale lidé se budou dál moci plodit. Země bude dál vydávat své plody a lidem se budou rodit děti. A tytéž věci vidíme i v deváté kapitole, když po potopě, která je největší událostí a nejvíce popisovanou událostí prvních jedenácti kapitol, Bůh uzavírá s člověkem smlouvu a slibuje, že se bude o člověka starat.

Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvor lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil. Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země. (Gn 8,21–22)

Bůh tady slibuje, že země bude fungovat tak, aby na ní mohl člověk žít. Dává lidem za pokrm také zvířata, a dává jim také zaslíbení milosti. Dává jim zákon, který můžeme v praxi vidět již od prvních kapitol Písma:

Co člověk zaseje, to také sklídí. (Ga 6,7)

Bůh se postaral o Kaina, který zavraždil svého bratra. Neminul ho trest za prolitou krev, ale Bůh prokázal své milosrdenství a slitování nad vrahem – zaopatřil Kaina a postaral se o něj. Bůh se postaral o Noema a jeho syny – přestože to byli hříšníci a jejich hřích se projevuje velice jasně. Přesto je Bůh nesmetl z povrchu země, ale uzavřel s nimi smlouvu, ve které se zavázal, že se bude o lidi starat a že jim bude prokazovat své milosrdenství. Bůh se postaral o Abrahama a naplnil slib, který Abrahamovi dal. Postaral

se o Jákoba a jeho potomstvo, chránil a dovedl na místo, kde se Izrael mohl rozmnožit a rozplodit. To byla příprava k tomu, aby Bůh svůj lid mohl později vyvést z Egypta ve veliké slávě.

To je Bůh, který udržuje celé stvoření stále při životě, a to i přes to, že se celé stvoření neustále snaží tento životní proces zastavit. Celá kniha Genesis nám ukazuje, jak se rozmáhá hřích ve světě. Od první neposlušnosti k první vraždě. Od vraždy k několikanásobné vraždě, k chlubení se vraždou, až k naprosté zvrácenosti člověka. U Abrahama jsme viděli války, u Jákových synů vraždění. Hřích vedl Jákovovy syny k tomu, že prodali svého bratra jako otroka do Egypta. To nás vede ke třetímu bodu našeho kázání:

III. Bůh Soudce

V knize Genesis najdeme tři velké Boží soudy, které se týkají úplně celého lidstva a vedle nich několik dalších, které se týkají jednotlivců nebo skupin. Bůh se hned od začátku Bible dává poznat jako spravedlivý a svrchovaný soudce. Bůh nemůže zavřít oči a dělat, že nevidí zlo, hřích, nespravedlnost. Každou nepravost potrestá. A potrestá ji přesně a správně. Ale Bůh je dobrý a proto můžeme vidět také Jeho milost – a ukážeme si ji za chvíli. Teď se podívejme na ony soudy, o nichž mluví kniha Genesis.

1. Soud nad člověkem v Edenu. Bůh dal Adamovi k jídlu všechno ovoce v zahradě Edenu. Adam mohl jíst ze všech stromů v zahradě kromě jednoho jediného. Adam se ale rozhodl neposlechnout Boha a přivedl na sebe i na celé lidské pokolení a na celé stvoření, jehož byl korunou, Boží soud. Dobré stvoření vydáno marnosti. Člověk odmítl poslouchat svého Stvořitele a raději poslechl jinou stvořenou bytost, satana. Do světa vstoupil hřích, a spolu s ním také smrt, která je důsledkem hříchu. Smrt je něco, co vidíme v knize Genesis od začátku až do konce. Genesis začíná životem – stvořením, ale končí Josefovou rakví v Egyptě. To je evoluce! To je vývoj člověka! Celá kniha Genesis ukazuje hřích v celé jeho surovosti a hrůze. Dokonce jsme mohli sledovat jeho postup a to, jak hluboko hřích proniká. Stvoření odmítlo svého

Stvořitele. Takto to trvá až dodnes. Podstata hříchu je stále stejná. Dokonce jsme viděli, jak se hřích šíří a rozmnožuje.

Zastavme se tady na chvílku a přemýšlejme nad velikostí hříchu. Když člověk zhřešil, tak celé stvoření bylo vydáno na pospas hříchu. Celé stvoření! Kniha Genesis nám to ukazuje velice přesně. Je to strašné, jak ohromnou sílu člověk svou neposlušností Bohu uvolnil. Celé stvoření je propadlé hříchu. Kvůli našemu hříchu. Protože Adam zhřešil, tak všechno živé na zemi propadlo smrti. Dokonce celý vesmír propadl smrti – propadl rozkladu a rozpadu. Bůh stvořil člověka k věčnému obecenství s Ním – nestvořil ho proto, aby člověk zemřel a obrátil se zpátky do prachu, ze kterého byl stvořen.

Bůh stvořil celý svět a celý vesmír, aby tu byl věčně pro člověka. Ale pádem to všechno skončilo. Nyní můžeme vidět, jak celý vesmír směřuje k rozkladu. I ty nejbližší hvězdy jsou poddány pádu – i tam platí druhý termodynamický zákon, který nám zjednodušeně říká, že všechno směřuje k co nejjednodušší formě existence, k rozkladu. Důsledkem pádu je Boží soud. Tento soud se projevil několika věcmi: tou nejdůležitější bylo oddělení od Boha. Když Adam zhřešil, tak se před Bohem ukryl. Jeho vztah s Bohem byl zničen. Člověk duchovně zemřel. Od toho okamžiku se každý člověk rodí duchovně mrtvý bez schopnosti mít živý vztah s Bohem. Aby tuto schopnost získal, tak se musí narodit znovu.

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ (J 3,3)

Bez nového narození nelze mít vztah s Bohem. Bez nového narození, které je spojené s vírou v Ježíše Krista, nelze žít takovým duchovním životem, který vede k věčnosti, k Bohu, do Božího království. Spolu s duchovní smrtí vešla do světa také fyzická smrt. Člověk se rodí duchovně mrtvý a přesto, že se rodí proto, aby žil, tak stejně směřuje k smrti. Smrt je údělem každého člověka. Je to důsledek Adamova hříchu. Už jsme si ukázali, že Adamův hřích nezasáhl jenom Adama samotného a jeho potomky, ale celé stvoření. Všechno tvorstvo se dostalo pod prokletí. Proto nyní:

Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. ... Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude

*vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody
a slávy dětí Božích. (Ř 8,19–21)*

Boží soud dopadl na celé tvorstvo. Všichni zakoušíme zničující moc hříchu, celé stvoření, celý vesmír.

2. Potopa. Druhým Božím soudem, který znovu zasáhl všechny lidi a většinu stvoření na zemi, byla potopa. Potopa je největším příběhem v té první části knihy Genesis. Skoro celé čtyři kapitoly z jedenácti se zabývají potopou. Potopa je znovu důsledkem hříchu. Kniha Genesis nám ukazuje, jak do světa vstoupil hřích a jak se rozmáhá, jak narůstá. Zastavují ho jenom dvě věci, které se často projevují v jedné události: je to Boží milost a Boží soud.

*I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka
a že každý výtvor jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen
zlý. (Gn 6,5)*

Proto přišla na svět lidí potopa. Apoštol Petr to popisuje takto:

*Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se
stavěl koráb, v němž bylo z vody zachráněno jenom osm
lidí. (1Pt 3,20)*

Hřích se rozmohl natolik, že Bůh zasáhl a smetl z povrchu zemského úplně všechno. Celá země byla pokryta vodou do výše několika metrů nad vrcholky nejvyšších hor. Co nebylo v korábu, zahynulo. Přestože byl Noe ospravedlněn Bohem, tak byl stejně jako všichni potomci Adama postižen Božím soudem. Jistě si pamatujete na to, kdo byl kromě Noeho a jeho rodiny v arše: **hřích**. Lidské srdce se potopou nezměnilo.

3. Zmatení jazyků. Posledním soudem, který zasáhl všechno lidstvo, bylo zmatení jazyků. Je to příběh jedenácté kapitoly Genesis a jedná se příběh lidské pýchy, která by se chtěla vyšplhat až k Bohu. Je to příběh lidské domýšlivosti a hlouposti. Jeho důsledky zakoušíme ve svých životech dodnes. Abychom se mohli domluvit se svými přáteli, abychom rozuměli lidem na druhém konci světa, tak se musíme pracně a obtížně učit jiné jazyky. Stejně je jich ale tolik, že nikdy nebudeme schopni se se všemi domluvit. Stále budeme zakoušet důsledky tohoto Božího soudu. Těšíme se do nebe, kde bude toto prokletí – stejně jako každé jiné – odstraněno a kde

si budeme rozumět se všemi lidmi, kteří tam budou a oni budou rozumět také nám.

4. Sodoma a Gomora. V Genesis 19 jsme viděli další Boží soud – soud nad skupinou lidí. Bůh nejedná jenom plošně, všeobecně, ale pokud hřích přesáhne určité meze – a musíme pamatovat na to, že je to Bůh, kdo drží lidský hřích na uzdě – pokud nám Bůh nechá volnost, tak hřích rychle dospěje tam, kam dospěl v Sodomě a Gomore. Ve velikém městě se nenašlo ani deset spravedlivých. Našel se jenom jeden – Lot.

5. Viděli jsme také Boží soud nad jednotlivcem.

*Judův prvorozený Er však byl v očích Hospodinových zlý,
a proto jej Hospodin usmrtil. (Gn 38,7)*

Boží slovo nás nenechává na pochybách, že ví o každé nepravosti člověka. Vidí zkaženost lidí jako celku, oškliví si hřích skupiny lidí a trestá také hřích jednotlivců, jako byl Er nebo jeho bratr Ónan. Boží soud nás vede k poslední a nejvýraznější charakteristice Boha v knize Genesis:

IV. Bůh milosti, Spasitel

Nejvýraznějším poselstvím první knihy Bible je nesmírná trpělivost Boží a láska, se kterou přistupuje k nevěrným a vzpurným lidem. Od třetí kapitoly Bible se nám Bůh dává poznat jako ten, kdo zachraňuje. Adam s Evou spolu s trestem dostali také zaslíbení záchrany. Dostali zaslíbení, na které se mohli vírou postavit a tak být zachráněni. Od toho prvního lidského páru, který na zemi byl, zde byla možnost spasení skrze víru. Od prvního lidského páru je tady zaslíbení vykupitele, který zachrání člověka, zaslíbení, které se naplnilo, když na svět přišel Pán Ježíš Kristus. V Gn 3 bylo zasazeno semínko, které v následujících kapitolách pomalu vyrůstá, aby v evangeliích přineslo plnou a hojnou úrodu:

*Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.
(Lk 19,10)*

Začátek tohoto poselství nacházíme v knize Genesis. Boží milosrdenství vidíme v příběhu Kaina a Ábela – Bůh nezachránil zbož-

ného a spravedlivého Ábela, ale postaral se o jeho vraha Kaina. To je obraz Boží milosti. Takto Bůh jedná s námi hříšníky. To je jasný důkaz Boží trpělivosti s námi. O jiném důkazu jsme již četli v 1. listu Petrově: Bůh trpělivě čekal, dokud se stavěl koráb. Bůh dával lidem čas milosti. Ve 2. listu Petr nazývá Noema „kazatelem spravedlnosti“ (2Pt 2,5). Noe stavěl a přitom kázal o Bohu. Asi o blížícím se soudu a jistě také o Boží milosti. Bůh je skutečně spasitel, který zachraňuje. Po potopě Bůh uzavírá s lidstvem smlouvu, že bude pamatovat na své milosrdenství a už nikdy nesmete lidstvo celosvětovou potopou.

Události po potopě vedou jediným směrem – k Abrahamovi. Od něj potom pokračuje příběh přes jeho syna Izáka, vnuka Jákoba a dále ke vzniku Izraele – velikého národa, ze kterého vyšel Spasitel Ježíš.

Takto se nám představuje Bůh v knize Genesis. Spasitel stvoření. Znovu a znovu vidíme, že to je Bůh, kdo zachraňuje, je to Bůh kdo uzavírá smlouvu, je to Bůh, kdo je zárukou smlouvy, je to Bůh, kdo jedná ve prospěch člověka, je to Bůh, kdo přemáhá moc hříchu a dává milost. Jsme na Bohu životně závislí. A pokud nevnímáte tuto závislost a máte pocit, že máte svůj život pevně v rukou, potom volejte k Bohu a prostě Ho o slitování, protože stále ještě žijete ve svých hříších a tedy pod Božím soudem.

Bůh stvořil svět tak, aby lidé hledali Boha, když se budou rozhlížet po světě a po jeho uspořádání. Vytvořil a udržuje věci takovým způsobem, aby na tomto základě lidé hledali jeho samotného. Stíhá hřích a každou nepravost svými soudy – cíl je jasný – abychom my, lidé, viděli, kdo je Bůh a kdo jsme my před Boží tváří. Když přicházejí na svět soudy, je to pro nás výzva, abychom hledali Boha, abychom činili pokání, pokořili se před Bohem, vzdali mu chválu a čest a prosili Ho o milost. A On se slitovává a dává se poznat jako Spasitel. Jako milosrdný Bůh, který zachraňuje.

Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení! (Ž 100,5)



JEŽÍŠOVY POKYNY – PROČ JE POSLOUCHAT A PLNIT?

Tomáš Ondris

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

V duši se stravuji touhou po tvých soudech v každé době. (Ž 119,20)

Křesťané jsou ospravedlněni na základě víry v Ježíše, bez skutku zákona (Ř 3,20; Ř 4,5; Ef 2,10; Ga 2,16; Ga 3,24 ...), pouze z milosti (Tt 3,7; Ř 11,15; 1K 1,4; Ef 2,5.8 ...), proto si z dodržování přikázání nikdo nemůže dělat žebřík do nebe a zakládat si tak na vlastní spravedlnosti. Ježíš řekl: „*Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského.*“ (Mt 5,20). Zároveň však Ježíš dává několik důvodů, proč bychom měli plnit Boží pokyny. Jaké to jsou?

Před tím, než si je přečtete, zkuste se zamyslet sami. Jaké jsou pro vás důvody, proč plnit Boží pokyny?

50 důvodů proč poslouchat a plnit Boží pokyny

1. Ježíš řekl, že kdokoli by plnil a učil Boží přikázání, bude v nebeském království považován za velikého, ale kdo by jedině zrušil a tak učil, bude považován za nejmenšího.

Kdo by tedy zrušil jedině z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by však zachovával a učil, bude v království nebeském vyhlášen velkým. (Mt 5,19)

2. Kdo slyší a plní Pánova slova, podobá se moudrému muži, který staví svůj dům na skále.

A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. (Mt 7,24)

Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven. (Lk 6,48)

3. Kdo slyší a neplní Pánova slova, podobá se bláznovi, který staví svůj dům na písku (Mt 7,26; Lk 6,49).

4. Až přijdou bouřky, vichřice, záplavy, ověří z čeho je tvůj dům postaven (Mt 7,25.27; Lk 6,48–49).

5. Kdokoliv plní vůli Otce, toho bere Ježíš za svou rodinu (Mt 12,50; Mk 3,35; Lk 8,21).

6. Ježíš však upozornil: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce v nebesích.“ (Mt 7,21).

7. Ježíš kritizuje přestupování Božích přikázání kvůli lidským tradicím (Mt 15,3–9; Mk 7,9).

8. Protože Ježíš má veškerou moc na nebi i na zemi (Mt 28,18–20).

9. Když Ježíš něco přikáže, poslouchají ho i nečistí duchové (Mk 1,23–27, Mk 5,7, Lk 8,29), rozbouřené počasí (Mk 4,39, Lk 8,25, Mt 8,26).

Kdo to vůbec je, že přikazuje i větru a vodám a poslouchají ho? (Lk 8,25)

10. Lidé žasnou nad jeho učením (Mk 6,2, 11,18, 12,37).

11. Ježíš učí zástupy lidí a je k nim přitom naplněn soucitem (Mk 6,34).

12. Ježíšovo slovo je tak autoritativní, že ze dne na den uschne i fíkovník, kterému řekne (Mk 11,14.20), ožije mrtvý chlapec, když mu řekne (Lk 7,14–15), ožije mrtvá dívka, když jí řekne (Lk 8,54–55), vstane mrtvý Lazar, když mu řekne (J 11,43–44).

13. Ježíš slíbil, že nebe a země pomínou, ale jeho slova nikdy nepomínou (Mk 13,31).

14. Lukáš popisuje v evangeliu rodiče Jana Křtitele tak, že o nich říká, že byli v Božích očích spravedliví a žili bezúhonně podle všech Božích přikázání a ustanovení (Lk 1,6).

15. Když dává Ježíš přikázání týkající se lásky i k nepřátelům, slibuje za to velikou odměnu a Boží synovství (Lk 6,35, Mt 5,44–55).

16. Ježíš je náš mistr (Mt 23,8) a říká, že „každý kdo je od něj vyučen bude jako On“ (Lk 6,40).

17. Ježíš napomíná své následovníky: „Proč mi říkáte: ‚Pane, Pane,‘ a neděláte, co říkám?“ (Lk 6,46)

18. Jedna žena Ježíšovi řekla:

„Blaze té, která tě zrodila a odkojila!“ Ale on řekl: „Blaze těm, kteří slyší slovo Boží a zachovávají je.“ (Lk 11,27–28)

19. Ježíš řekl:

Ten služebník, který zná vůli svého pána, a přece není hotov podle vůle jednat, bude velmi bit. (Lk 12,47)

20. Ježíš řekl, že jeho pokrmem je činit vůli toho, který ho poslal (J 4,34).

21. Ježíš řekl, že ten kdo bude chtít konat Boží vůli, pozná, jestli je jeho učení z Boha (J 7,17).

22. Ježíš řekl, že kdo ho následuje (poslouchá a jedná podle něj), nebude už v temnotě, ale bude mít světlo života (J 8,12).

23. Farizeové řekli muži, který byl od narození slepý, jehož Pán Ježíš uzdravil: „Víme přece, že Bůh hříšníky neslyší; slyší jen toho, kdo Boha ctí a koná jeho vůli“ (J 9,31).

24. Ježíš přikázal: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“ (J 14,15).

25. Ježíš dal zaslíbení:

Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. (J 15,10)

26. Jan také napsal, že láska k Bohu je v tom, že plníme jeho přikázání a dodal, že jeho přikázání nejsou těžká (1J 5,3).

27. Jakub říká, že Božímú slovu nestačí jen naslouchat, ale také podle něj jednat.

Podle slova však také jednejte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe! Vždyť kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled; podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomnětlivý poslu-

čač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený pro své skutky. (Jk 1,22–25)

28. Jakub také napsal, že kdo pomlouvá druhé, tak přestal být plnítelem zákona:

Bratří, nesnižujte jeden druhého. Kdo snižuje nebo odsuzuje bratra, snižuje a odsuzuje zákon. Jestliže však odsuzuješ zákon, neplníš zákon, nýbrž stavíš se nad něj jako soudce. (Jk 4,11)

29. Pavel, služebník Ježíše se ptal:

Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. (Ř 6,16)

30. Pavel také řekl:

Nezáleží na tom, zda je někdo obřezán nebo není, ale na tom, zda zachovává Boží přikázání. (1K 7,19)

31. Timoteovi byly dány pokyny, s jejichž pomocí má bojovat dobrý boj, uchovat si víru a dobré svědomí:

To ti kladu na srdce, synu Timoteji, ve shodě s prorockými slovy, která byla o tobě pronesena, abys jimi povzbuzen bojoval dobrý boj a zachoval si víru i dobré svědomí, jímž někteří lidé pohrdli a tak ztroskotali ve víře. (1Tm 1,18–19)

32. Pavel a jeho spoluslužebníci dávají najevo, že se snaží být bezúhonní nejen před Pánem, ale i před lidmi (2K 8,21).

33. Jan napsal, že chování dle jeho přikázání je pro nás důkazem, že ho známe.

Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. (1J 2,3)

34. Kdo říká, že ho zná, ale nechová podle jeho přikázání je lhář (1J 2,4).

35. Jan píše, že od Boha přijímáme vše, oč prosíme, neboť dodržujeme jeho přikázání a děláme, co se mu líbí.

Moji milí, jestliže nás srdce neobviňuje, máme svobodný přístup k Bohu; oč bychom ho žádali, dostáváme od něho, protože zachováváme jeho přikázání a činíme, co se mu líbí. (1J 3,21–22)

36. Jan napsal:

Velice jsem se zaradoval, když jsem mezi tvými dětmi našel takové, které žijí v pravdě, jak jsme dostali přikázání od Otce. (2J 1,4)

37. Bůh udělil Ducha, těm kdo ho poslouchají (Sk 5,32).

38. Ježíš se stal původcem spasení pro všechny, kdo jej poslouchají:

...všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy. (Žd 5,9)

39. Když psal Pavel pokyny do Efezské církve, vyzval věřící, aby konali Boží vůli celou duší.

Otroci, poslouvejte své pozemské pány s uctívou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. Nejen naoko, abyste se zalíbili lidem, ale jako služebníci Kristovi, kteří rádi plní Boží vůli a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu. (Ef 6,5–7)

40. Tesalonickým bylo také napsáno, že pokud odmítají pokyny ohledně života v posvěcení, tak neodmítají člověka, ale Boha (1Te 4,3–8).

41. Pavel bere pokyny pro věřící kvůli Kristu opravdu vážně, protože napsal Timoteovi:

Zapřísahám tě před Bohem a Kristem Ježíšem a před vyvolenými anděly, abys takto postupoval bez předpojatosti a nikomu nestrnil. (1Tm 5,21)

42. Kdyby nebylo pokynů a přikázání, nebylo by proč se navzájem napomínat. Že se máme navzájem napomínat, se píše na několika místech: Mt 18,15; Ko 3,16; 1Te 5,14.

43. Kdyby nebylo pokynů a přikázání, nevěděli bychom z čeho činit pokání, a nevěděli bychom, co jsme udělali špatně. Příkaz k pokání je vůbec první Ježíšův pokyn: Mt 5,17; Mk 1,15.

44. Kdo plní Boží vůli, trvá navěky:

A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. (1J 2,17)

45. Před Bohem je vzácné trpět za dobré činy:

V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně. Jaká však sláva, jestliže

budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. (1Pt 2,19–20)

46. Kdo chce prožít šťastný život, má chránit jazyk před zlem, odmítat zlo a konat dobro (1Pt 3,10–11).

47. Petr napsal, že k víře se máme ze všech sil snažit něco přidat:

Proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. (2Pt 1,5–7)

48. Řídit se Božím slovem je klíčem k udržení cesty v čistotě (Ž 119,9).

49. Když Petr napsal věřícím pokyny pro svatý život, zmínil, že Bůh soudí podle skutků:

Jestliže `vzýváte jako Otce' toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života. (1P 1,17)

50. Ježíš odplatí každému podle jeho skutků při jeho příchodu:

Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání. (Mt 16,27)
Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal. (Zj 22,12)

Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. (Kaz 12,13)

A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal. (1J 4,23)



OTEVŘENÝ DOPIS VEDOUCÍCH FBC CÍRKVÍM VE SPOJENÉM KRÁLOVSTVÍ

FBC

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Milí přátelé v Kristu,

Níže najdete překlad otevřeného dopisu, který uveřejnili zástupci Společenství biblických křesťanů ve Spojeném království. Toto společenství se zformovalo v roce 2020 v reakci na situaci, která vznikla tím, jak vláda UK reagovala na šíření covidu-19. První prohlášení tohoto společenství najdete [zde](#), kde jsou uvedeni také jména signatářů. Níže uvedený dokument vznikl na konci března 2021 – je tedy poměrně „zastaralý“ vzhledem k tomu, co všechno se od té doby událo. Nicméně má stále co říci a svou hodnotu neztratí ani v tom, co přichází, bez ohledu na to, zda situace bude z hlediska vládních nařízení „lepší“ či „horší“.

Jako popis je na stránkách FBC uvedeno následující:

„Tento dopis je vyjádřením obav, že mnoho církví nesplňuje biblickou potřebu fyzicky se scházet k bohoslužbám, sdílet evangelium, mít společenství a zajišťovat mnoho potřeb, které by církev měla uspokojovat. Dopis lze buď stáhnout a přeposlat konkrétnímu sboru, nebo použít jako základ pro sestavení vlastního osobnějšího dopisu.“

Jsem vděčný za to, že i naši zemi jsou jednotlivci a dokonce i několik málo sborů, které by se mohly pod tento dopis podepsat. Kéž je pro nás postoj těchto bratrů (spolu s těmi, kteří stojí za níže uvedeným dopisem) povzbuzením a laskavou výzvou k následování Pána Ježíše Krista.

Jaroslav Kernal

Církvím ve Spojeném království a jejich vedoucím,

Píšeme tento otevřený dopis, abychom vyjádřili obavy, které sdílí mnoho křesťanů a členů církví v celé zemi, ohledně závazku každé místní církve uctívat Boha, sdílet evangelium, budovat společenství mezi křesťany a zajišťovat mnoho potřeb, které by církev měla uspokojovat během této probíhající krize. Zdá se, že po celé zemi je mnoho sborů, které se potýkají s těmito úkoly, nebo je dokonce zanedbávají, a my bychom chtěli na jejich důležitost upřímně upozornit. Prosíme každou církev a její vedoucí, aby tato povolání naplňovali ve víře a nepřipustili jejich oslabení ani za těch nejtěžších okolností. Současně s těmito prosbami také prosíme všechny bratry a sestry, aby se v lásce podřizovali jeden druhému a „považovali druhé za přednější než sebe“.

- **Především** žádáme každou církev, aby zvažila, zda ve všem staví uctívání Boha na první místo, a to i tam, kde je to nejtěžší. On-line setkávání může být pro církev požehnáním, ale nemůže nahradit fyzické shromáždění Kristova těla na jednom místě, k němuž nás nabádá list Židům (Žd 10,25), a o němž Pán Ježíš říká, že na takových společných shromážděních bude uprostřed věřících (Mt 18,20). Ptáme se proto, zda je touha po fyzickém setkávání naléhavou prioritou každého sboru a zda jsou podnikány kroky k tomu, aby se uskutečnilo?
- **Za druhé** žádáme jednotlivé sbory, aby zvažily, zda se vroucně modlí jak za naše vysvobození z této krize, tak za naši věrnost v ní, jak nás učí četná místa v Bibli (např. 1Kr 8,37–40; 2Pa 20,9). Je církev povzbuzována k tomu, aby se v této krizi opravdu co nejvíce modlila a všemožně usilovala o to, aby věrně konala Boží dílo (Sk 4,23–31)?
- **Za třetí** prosíme, aby ty sbory, které jsou dnes zavřené, zvažily velké a často skryté škody, které vznikají tím, že se nescházejí, a to zejména v těch oblastech, kde je společné setkávání nezbytné s ohledem na to, co říká Písmo, s ohledem na úctu k Bohu a ke každému člověku. Mezi tyto ohledy patří např.:
 - *Evangelium a bohoslužba*: Absence těch nejlepších a nejběžnějších prostředků, které Bůh ustanovil pro své uctívání a hlásání evangelia (Ž 95,1–3).

- *Společenství*: Odstranění jediné příležitosti k opravdovému společenství v době, kdy je vzájemné setkávání rodin nezákonné (Sk 2,42).
- *Zodpovědnost*: Odstranění jasné vzájemné odpovědnosti za naše chození s Bohem, kterou vzájemné osobní setkávání poskytuje (Ga 6,1).
- *Břemeno pro křesťany*: To znamená, že na křesťany, z nichž mnozí by si to jinak nevybrali, je uvaleno těžké břemeno osamělosti a potřeb, které kvůli nedostatku společenství zůstávají nerozpoznány (Ga 6,2).
- *Pohostinnost*: Pohostinnost vůči cizincům, která vyžaduje vyváženost s ochranou zdraví, je biblickým povoláním církve a často životně důležitým uspokojováním potřeb cizinců (Ř 12,13).
- *Pastorační péče*: Pokud se s Božím lidem nesetkáváme tváří v tvář, je nutně pastorační péče nedostatečná (1Pt 5,13).
- *Otevřenost*: Nemožnost přístupu ke společenství věřících pro ty, kdo stojí mimo církve (Ř 10,14–15).
- **Za čtvrté**, církve, které jsou otevřené, žádáme, aby zvážily, zda plně a věrně naplňují výše uvedené potřeby a zda upřednostňují jak uctívání Boha, tak potřeby svých věřících před literou vládních pokynů.
- **Za páté** žádáme všechny církve, aby si zvážily, zda respektují hodnotu každého věřícího:
 - Jsou velká rozhodnutí opravdu promodlena, prodiskutována a učiněna v kontextu celé církve? Například otázky, zda zavřít budovu, omezit společenství, nařídit nošení roušek nebo zda společně zpívat? Vedoucí církve jsou v konečném důsledku za taková rozhodnutí odpovědní a budou se z těchto rozhodnutí zodpovídat Bohu, ale jsou tato rozhodnutí přijímána po konzultaci s názory věřících a po mnoha modlitbách sboru?
 - Poskytuje vedení sborů, jejichž budovy jsou zavřené, péči těm členům, kteří vnímají Boží povolání a potřebu setkávat se osobně, například tím, že dává k dispozici své budovy malým skupinám věřících, nebo koordinuje činnost s jinými sbory?

- Spolupracují vedoucí sborů se svými věřícími na maximálním využití příležitostí k osobnímu společenství, jako jsou venkovní procházky nebo návštěvy potřebných?
- **Za šesté** se ptáme všech církví v naší zemi, zda jejich poselství pomáhá ostatním dospět k vyváženému pohledu na tuto krizi, k pohledu, který bere v úvahu nejen bezpečnost, ale i otázky uctívání Boha a další duchovní, emocionální, duševní a fyzické potřeby?
- **Za sedmé** a nakonec se ptáme všech církví, zda skutečně nabádají lidi, křesťany i nekřesťany, aby překonávali své obavy skrze důvěru v Boha jako našeho útočiště (Ž 91), v to, že smrt byla přemožena Kristovým vzkříšením (1Pt 1,3) a skrze příslib vítězství nad smrtí, který vede k věčnému životu (1K 15,51–57)?

My, níže podepsaní, zdravíme širší církev a modlíme se za to, aby tento dopis pomohl každé církvi, vyburcoval ji a povzbudil.



/



www.solideogloria.cz
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022